

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

№ 11 • 17 август 1971 • 25 страници

Издание на ЦС на БСФС

СЛЕДВАЩАТА СРЕЩА — В МЮНХЕН

Четете репортажа на нашия специален пратеник на европейското първенство по лека атлетика на стр. 12 и 13.

Васил Добрев (ЦСКА „Септемврийско знаме“) опровергава твърдението, че плуците стареят... бързо. И през тази година той успешно атакува рекордите.

ПЪРВИЯТ ТОЧЕН ИЗСТРЕЛ.
ОТНОВО БОРБА, ОТНОВО ВЪЛНЕНИЯ И НАДЕЖДИ!
ФУТБОЛИСТИТЕ ЗАПОЧНАХА ПЪРВЕНСТВОТО. КАКВО ПОКАЗА ПЪРВИЯТ КРЪГ.

Стр. 4

Академичното гребане е чудесен спорт! Започнал своята история в древността, той е докрай съвременен и днес.

СЛЕД ЕДНА ГОДИНА — ОЛИМПИСКИ ИГРИ

СТР. 8 И 9

НА ГОСТИ У ПРОСЛАВЕНИЯ ВРАТАР

СТР. 10

СХВАТКА С РЕКОРДИТЕ

Разказват, че в някои страни съществува традиция след подобряване на рекорд по плуване състезателят и неговият треньор да бъдат гържестено хвърляни във водата. С дъри, разбира се, защото иначе не би имало никакъв ефект... Ако тази традиция съществуваше и у нас, Васил Добрев и неговият треньор Кирил Изов трябваше да измокрят костюмите си около 40 пъти. Преди двадесетина дни нашият шампион подобри републиканските рекорди на 100 и 200 м бъртерфлай. За двете поправки Добрев, Изов и съветският треньор Вл. Минашкин, който подготвя Васил от няколко месеца, трябваше да бъдат сериозно изкъпани, защото постигнатите резултати са отличителни! С 2.13,4 мин. на 200 м Добрев би бил финалист на европейското първенство по плуване през 1970 година.

А сега? Ще може ли този светлосин 24-годишен младеж да ни зарадва на предстоящото европейско първенство в Норвегия?

Това сега никой не може да предскаже. Все пак съвсем ясно е, че армейският плувец има желание да даде утвърдителен отговор и затова всеки ден методично и упорито преплува едно солидно разстояние, равняващо се примерно на пътя София — Княжево. Разстоянието, което мнозина не биха се наели да извървят даже пеша...

Но това е съдбата на спортиста и не само Васил преплува тези 10—11 километра дневно. Трудно е, но затова пък спортистът може да изживее моменти, които обикновеният човек не ще почувствува никога — победата над силни противници.

Име и други хубави страни в спорта, които компенсират трудния режим, изтъкан от непрекъснатите тренировки и състезания. Плуването... този прекрасен спорт с неговата чудна хармония от непрестанно движение, вода и слънце!
По характер Васил е непоправим

оптимист. И това е прекрасно качество. Само оптимист може на 14-годишна възраст да стъпи за пръв път на басейна, да се посвети на най-трудния и красив стил и да докаже, че от него може да стане шампион и рекордьор. Обикновено в плуването на тази възраст човек трябва да има вече солидни постижения. Австралийката Сандра Морган беше олимпийска шампионка на 14 години, на 13 години съветската спортистка Ира Позднякова беше световна рекордьорка на 200 м брус, а 14-годишната Шейн Гоулд през тази година стана световна рекордьорка на 200 м св. стил... Но Васил Добрев е твърдо решен да не се съобразява с тези факти. Ще плува най-малко още 5 години и ще изправи всичко възможно да избегне неприятната възрастова орис на плуците.

Трябва да се преодоляват и други препятствия — България няма побързи състезатели на 100 и 200 м бъртерфлай, а да се бори човек само с хронометъра, не е особено приятно. Необходимо е да се плува със силни плувци и неговото желание да тренира с най-добрите съветски състезатели е голямо.

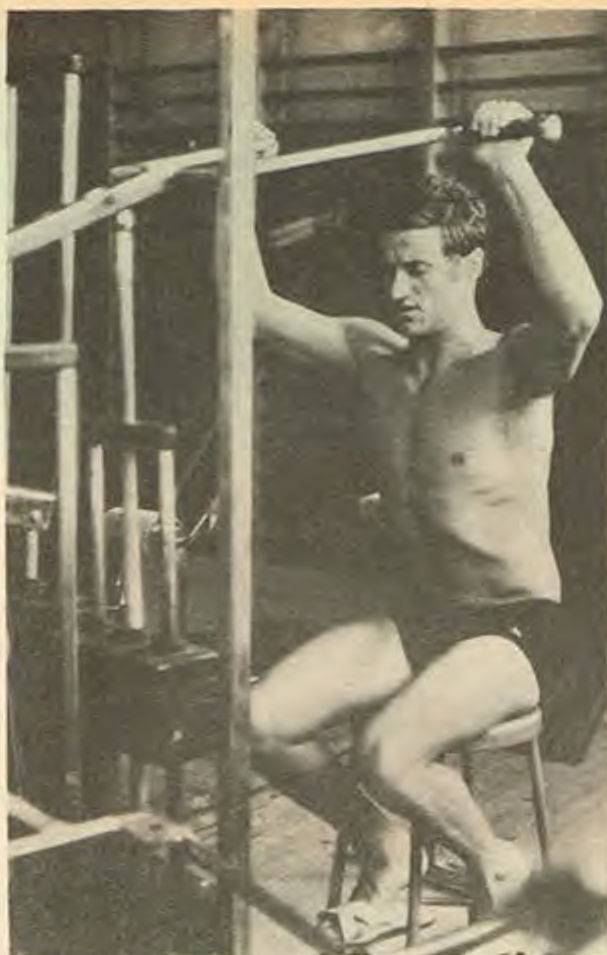
За Добрев бившият световен рекордьор Владимир Минашкин говори най-ласкаво:

— Всичко, което му се възложи, той изпълнява най-добросъвестно, дори и с малка лихва... Добре е да има повече такива спортисти като него.

Каква е най-близката цел на Васил Добрев и неговата мечта? На този въпрос той отговаря недвусмислено и точно, както подобава на офицер от Българската народна армия:

— Да плувам 100 м бъртерфлай под 1 мин. и 200 м под 2.12,0 мин., да покрия нормите за Мюнхен и достигна финала...

Валентин ЯНЕВ

▲ Владимир Минашкин: „Добре е да има такива спортисти!“

◀ Съавтор на рекордите е и уредът за силна готовка

▼ Рекордьорът, устремен, непримирим към дите

Снимки: Емил МАНД

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 85 ГОДИНИ за пръв път е най-високото шахматно звание — „Световен шампион“ — е бил удостоен Вилхелм Шайнци. Той е бил първият шахматист, който се осмелил да се противопостави на шахматния романтизъм и формулирал принципите на реалистичната шахматна теория. Дебютирал през 1862 г. на международния турнир в Лондон. През следващите години побеждава много силни майстори, а през 1866 г. — и Андерсен, считан за най-силния шахматист по онова време. На грот майсторските турнири се класирал все между първите, а в мачовете разгроявал с високи резултати и най-силните си противници: Блекбъри (1870, +5—0 = 1; 1876, +7—0 = 0), Цукерторт (1872, +7—1 = 4). Поради това още след мача му с Андерсен мнозина го признават за некоронован световен шампион. Със световната титла обаче бил удостоен едва през 1886 г., когато спечелва и втория си мач срещу Цукерторт (+10—5=5). Шахматистите романтици, за които победата в шахматната игра се достигала само с въздъхването на игрищата, не желаели да признаят реалистичната теория на Шайнци. Но

Нашият изтъкнат стрелец Величко Величков

та на своите идеи: успешно защита вал шампионската титла срещу Луисберг (1890) и на два пъти срещу Чигорин (1889 и 1892). Обаче през 1894 г. тя му била отнета, и то с неговото оръжие — позиционния стил на игра. — от Емануил Ласкер, който оставя на шахматния трон най-продължително време — 27 години. Шайнци загубил шампионската титла, но идеите му побеждават. Създадената от него теория коренно преобразява шахматната игра поставя я на со-

ПРЕДИ 22 ГОДИНИ през месец август се публикува решение на ЦК на БКП за решително подобряване работата по развитието на физическата култура и спорта в нашата страна. В него бе подчертано, че физическата култура и спортът са едни от най-важните средства за комунистическо възпитание на народа и младежта. В отговор на това постановление в близките години бяха организирани над 800 000 членове, подготвиха се стотици хиляди значкисти

жи и девойки покриха изискванията за майстор на спорта. Физическата култура и спортът в страната се поставиха на широка основа.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ (на 23 август в Тиват) на международните парашутни състезания в комбиниран скок от 1500 м със забавяне отварянето на парашута 20 секунди К. Захариев се класира първи. Сред жениите блестящ успех постигнаха състезателките Р. Костова и Ю. Ангелова, които заеха съответно първо и второ място.

ПРЕДИ 13 ГОДИНИ (на 20 август в Москва) в упражнението 30+30 на 50 и 100 м плавенският стрелец В. Величков зае второто място сред най-добрите стрелци в света и спечели сребърен медал, оставяйки зад себе

си олимпийски и световни и рекордьори като Ж. Боа (И. Сърбу (Румъния) и м. ги. Шест години по-късно Величков бе първият и единият сега наш стрелец, който спечели олимпийски медал. В Токио той сира ия второ място.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ Дж. стър (САЩ) за пръв път в та хвърля диска над 60 м. След десет години същият атлет отново първи превърна ата от 70 м — 70.38 (сега световен рекорд). Силвестър знаа други световни рекорди е постигнал още значителна народна победа. На олимпийри в Мексико той се класира на пето място

СТАРТ

ИЛЮСТРАЦИИ
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ СОФИЯ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДИСКОВ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Васил ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Емил МАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАДЕВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.
Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

ИЗДАНИЕ 3

НАИСТИНА АКАДЕМИЧНО

...през август 1715 г. било организирано първото състезание между Лондон Бридж и Челси, но едва през XIX век лодките били разделени според теглата, дължината на конструкцията и броя на гребците. През 1829 г. за първи път по разстояние, дълга 5 км, се състояла гребна мачка между университетските отбори на Оксфорд и Кембридж, които продължава и до днес...

Първото гребането надхвърля границите на британския остров и Европа, „прехвърля“ се в САЩ, където става много популярно, „напълва“ и другите континенти, за да измени след Втората световна война своята география. И ако сега трябва да се търси естествен център на академичното гребане в света, той ще бъде намерен в социалистическите страни, преди всичко в СССР и ГДР.

Може да се твърди с почти сто-

процентова сигурност, че няма друг спорт, който да е направил такъв изключителен прогрес в материалната си база, както гребането. През 1845 г. един професор от Оксфорд извадил опорната точка на греблата извън борда на лодката; след 1853 г. започнали да използват за направата на лодките бор и акажу, които до този момент изглеждали твърде скъпи за тази цел; три години по-късно конструирали първата лодка без кил, а на всенвестната регата „Хечлей“ през 1872 г. за първи път използвали плъзгащото се „седло“, предложено три години преди това от Уолтър Броун.

Международната федерация по гребане (ФИСА) била създадена през 1892, на първите олимпийски игри през 1896 г. се състояли демонстративни състезания, а от игрите в Париж (1900 г.) академичното гребане е включено в олимпийската програма...

ДВОЙКАТА, С НАДЕЖДА НА БОРДА

Двойката Д. Вълков и Д. Янакиев с кърмчия [легнал в лодката, вижда се само шапката му...] Н. Добрев

Лодката, на която се възлагат най-големите надежди в българската „двойката“ за 56-то европейско първенство в Копенхаген, е двойката с кърмчия Нейната сила е в мускулите, ръце на двамата сърцата им са бързи. Димитър Вълков и Димитър Янакиев в управлението и е повелението на Нейко Добрев. Правото да представят родината те добиха, след като излязоха в огъня на няколко международни регати през тази година — „Москва“, „Грюнау“, „Любляна“, „Дуйсбург“, шампионата на СССР и много контролни проверки в страната. Най-обнадеждаващ резултат бе постигнат на регатата в Швейцария, където те заеха второ място при участието на 24 страни. С най-голяма гордост досега те говориха за шампионската титла, завоювана на спартакиадата на дружествената армия в Кишинев. И тримата са действително членове на ЦССКА „Септемврийско знаме“.

Трудно е да се каже кой е най-

отговорният състезател в лодката, но между гребците е възприето за такъв да се счита загребният. Тази чест е отредена на Димитър Вълков. Той е роден в с. Долни Цибър, Михайловградско, на 24 април 1949 г. Висок е 190 см и тежък — 90 кг. През 1963 г. изоставя баскетбола и плуването и оттогава започва да тренира гребане. От 1964 г. е членствено в редиците на републиканските шампиони в различни видове лодки.

Димитър Янакиев е роден в с. Траяново, Бургаско, на 26 май 1950 г. И той има ръст, напълно отговарящ на съвременните изисквания за гребците — 188 см, — и тежи 90 кг. Пролетта на 1967 г. го разделя с зеленилца, за да „ляхне“ лодката.

Лодководач е Нейко Добрев. Той е роден в Пловдив на 21. XII. 1946 г. За разлика от състезателите в гребния спорт се предпочита лодководачът да е по-нисък на ръст и да не е с много килограми. Но не това

са били навярно най-важните съображения на ст. треньора на отбора Николай Здравков да повери кърмата на Добрев. На лодководача са необходими остър ум, съобразителност, бърза ориентировка, а Добрев, възпитаник на педагогическия институт, със специалност математика, има тези качества.

Какво мислят тримата за предстоящото си участие в европейския шампионат?

Д. Вълков: „Борбата ще бъде по-остра в сравнение с останалите шампионати, конкуренцията много по-силна, а пък на нас се разчита много. Участвавал съм в европейски първенства, но сега ще бъде много трудно!“

Д. Янакиев: „Ще се радваме да сме финалисти!“

Н. Добрев: „Желанието ни да представим добре българския гребен спорт е голямо. Ще направим всичко, за да го изгладим!“

Йордан Вълчев остана сам и се „премести“ от скула в скифа...

ПРЕД ЕВРОПЕЙСКИЯ ШАМПИОНАТ ПО ГРЕБАНЕ

Кои се отличиха, на кои разчитаме

От 12 до 16 август в Копенхаген стартираха за девети път на европейски шампионат по гребане български състезатели.

От вчера до 22 т. м., пак в датската столица, мъжният отбор на България ще отбележи поредното си участие.

Три медала са приносни на мъжките и женските екипажи в спортната съкровищница на страната.

Най-големият успех е сребърният медал на двойката скула със заслужилите майстори на спорта Атанас Желев и Йордан Вълчев, донесен от европейското първенство във Виши (Франция) през 1967 г.

Другите два медала са актив на женските екипажи. Първият бронзов медал спечели също във Виши скуловата четворка в състав В. Алексиева, М. Тошева, Ст. Генова и Ек. Костова с лодководач Г. Христова.

Вторият бронзов медал бе на двойката скул, завоюван от В. Алексиева и М. Тошева на миналогодишния шампионат в Тата (Унгария).

Най-голям успех на олимпийски игри бе четвъртото място на скулистите Желев и Вълчев на езерото Сочимилко в Мексико.

Най-добро отборно представяне в неофициалното класиране по държави бе четвъртото място на женския отбор — след ГДР, СССР и Румъния — на 17-о европейско първенство в Тата, 1970 г.

На кои екипажи ще разчитаме в Дания?

Старши треньор на мъжките състави е Николай Здравков. До билите право да представят родината са: екипажът на двойката с кърмчия — Д. Янакиев, Д. Вълков с лодководач Н. Добрев и двете четворки: без кърмчия — Г. Тодоров, Р. Коев, П. Шаламанов, М. Господинов, с кърмчия — Н. Колев, К. Грозданов, П. Иванов, Т. Митков, лодководач Т. Кижев и на скиф — Н. Вълчев.

ГРЕБЦИТЕ НА ГДР — СВЕТОВНА СИЛА

През последните години на водните писти преуфират гребците на ГДР. Тяхно притежание са редица европейски, световни и олимпийски шампионски титли. Началото на златния век от победи бе първото самостоятелно участие на състезателите от ГДР на световното първенство в Блед през 1966 г. Там те спечелиха „първия удар“ на своите сили и конкордта, като спечелиха три златни медала. Един изключително голям успех.

Следващата година, на европейското първенство във Виши (Франция), състезателите на ГДР спечелиха отново най-много златни медала и добиха неофициално правото да се наричат „отбор европейски шампион“. На олимпийските игри в Мексико гребците на ГДР излязоха името си на световна сила. В неофициалното класиране ГДР зае първо място и отново след себе си отборите на САЩ, Холандия, ГФР, Италия, СССР и др. Европейски шампионат в Клагенфурт (Австрия), състоял се през 1969 г., завърши с едно първо място на ГДР, спечелено от „царицата на лодките“ — осморката. Истинската сила на гребците на ГДР блесна отново на III световно първенство в Канада през миналата година. Там за три лодки — двойката без кърмчия, четворката без кърмчия и осморката — отплаваха за редицата си със златни медали на борбата си.

От 1964 г. се организира европейски шампионат за жени. В гребния спорт състезателите са онеправдани по отношение участието им в олимпийските игри. Консерватизмът на МОК пречи в програмата да се включат и дисциплините за жени, макар че те напълно заслужават това внимание. СССР имаше изключително предимство в гребането за жени до излизането в международни води на самостоятелните екипажи на ГДР. Оттогава между отборите на СССР и ГДР се води упорита борба за надмощие, което е ту на страната на ГДР, ту на СССР. Последният шампионат, състоял се през миналата година в Тата (Унгария), завърши с три златни медала от възможните пет в полза на ГДР.

„Последният удар“ на гребците на ГДР бе представянето им на II световно първенство за юноши. От Блед пет лодки се завърнаха в ГДР със златни медала.

Откакто гребците на ГДР излязоха на челно място в световния елит, специалистите се мъчат да разберат къде се крият причините за големия успех. Едни сочат организацията на работата, други — мощните гребни центрове, трети — методите на тренировка. Но не на последно място трябва да се посочи масовият характер на гребния спорт в ГДР. Само в Бранденбургската регата всяка година участвуват над 800 лодки и повече от 2 хиляди състезатели. Три четвърти от тях са младежи, момчета и момичета от 12—18 години. Пирамидата на успеха има широка основа. А това в спорта е най-важно.

Манфред Кеснер и Фридрих-Вилхелм Улрих, водени от кърмчията Берндт Фрич, спечелиха един от петте златни медала за ГДР на второто световно първенство за юноши, завършило наскоро в Блед.

НОВАЦИТЕ ЗАПОЧВАТ УСПЕШНО

Първият кръг от първенството на групата на майсторите отмина и безспорно любителите на футбола ще бъдат особено доволни, ако „денят се познава от сутринта“...

Защото първенството ще бъде наистина интересно, ако има толкова изненадващи победи (едва ли мнозина са били убедени в загубата на „Тракия“ в Пловдив), толкова неочаквано големи разлики („ЖСК-Спартак“ — „Спартак“, „Берое“ — „Дунав“) и така много топки, спрели в мрежите...

Разбира се, все още е много рано, за да се правят каквито и да е прогнози. Но колкото по-късно станат възможни те (това е стара футболна истина!), толкова по-емоционална ще бъде борбата. Но така или иначе не може да не се спомене за отличния „групов старт“ на новациите, които бяха и убедителни в победата си, и резултатни...

И този път атаката на пловдивските мотивци ще завърши без резултат...

Вратарят Костадинов отново се намесително. Той има своя дял в първата на „Локомотив“ (СФ)

ПЪРВИТЕ ТРИ ОТБОРА... В СЪЩИЯ РЕД

Изненадите са изненади, но въпреки тях особен интерес представляваха срещите на първите три отбора от миналото първенство. И ако играта им може да бъде „претеглена“, редно е да бъдат поставени точно в... същия ред.

Шампионите, а и техните първи асистенти играха още в началото на седмицата и коментарите от срещите им са отшумели. Но е редно да се подчертае, че армейците имат в началото на първенството солидна преднина пред останалите състави — физическата подготовка. Те наложиха сравнително висок темп в своя мач с „Черно море“ и го поддържаха до края на срещата без видими усилия, без явна умора.

Именно тези възможности липсваха на някои от играчите на „Левски-Спартак“. Твърде рано Веселинов се отказа от всички възможности за репки, характерни за него — връзвания; пак сравнително рано Я. Кирилов остави на своя колега Стоянов цялата тежест в средата на терена. И точно Ив. Стоянов стана двигател на своя отбор — и с големия периметър на действие, и с някои отлични ходове.

Но физическата подготовка изневери преди всичко на носителите на бронзовите медали, на „Ботев“. Врачанските футболисти се постаряха да се покажат в обичайния си стил — те отново играха с много движение, почти винаги имаха числено преимущество в своята половина и в средата на терена, на моменти дори успяваха да изненадат „Славия“ пред собствената ѝ врата, въпреки че играчите в бяло разчитаха почти единствено на контраатаката. Но силите стигнаха само за едно полувреме — след почивката трябваше да бъдат сменени Ангелов и Йорданов; голмайсторът на отбора Каменов окончателно загуби двубоя с Петров; Райков явно пестеше силите си; действащата на крилата загубиха ефикасността си (а след почивката десен защитник на белия бе... Я. Димитров, който смени контузе-

ния Алексиев!). Всичко се сведе до елементарно „изсипване“ на топката пред вратата на „Славия“. А то донесе само няколко разбърквания. И нищо повече...

„Белите“, и може би на първо място Давидов, усетиха слабостта на своите съперници, започнаха да „рискуват“ по-често и излязоха от своята половина. Наистина не създадоха кой знае какви големи положения — в този мач те бяха твърде малко и пред двете врати, — но показаха, че могат да бъдат опасен съперник. Впрочем „Славия“ нямаше да се завърне незаслужено с една точка. Но в един момент съдият Трендафилов се довери на своя помощник и отмени гол на Григоров.

НИТО ЕДИН МАЧ БЕЗ ГОЛ

Двадесет и девет гола бяха отбелязани в 9-те мача на първия кръг. И трите новаци в групата — „ЖСК-Спартак“, „Берое“ и „Локомотив“ (СФ) отбелязаха 12 от тях. Повече от носителите на медали от миналото първенство, които се задоволиха общо с 10...

И всяка от трите победи като че подсказва нещо характерно:

— „ЖСК-Спартак“ потвърди мнението, че по-силната част в отбора е нападението, и вероятно ще разчита на успехи само ако играе нападательно;

— „Берое“ — поне в първия мач — доказа, че не е загубил „майсторските“ си възможности;

— „Локомотив“ (СФ) нагледно демонстрира силата на ентузиазма, който (нека говорим пак само за първия мач) остави на заден план многобройните проблеми в състава.

Впрочем първият кръг — един кръг, в който във всеки мач бе отбелязан поне 10 едични гола! — поразкри „лицата“ на отборите...

Остава да се убедим, че това е истинският им облик...

Враца—София

Митьо ЕКСЕРОВ
(наш специален пратеник)

РАЗОЧАРОВАНИЕ ПРИ 30 ГРАДУСА НА СЯНКА

Тридесетте градуса на сянка, една позната за пловдивчани горещина, бяха повишени от напрежението на първите два мача от новия шампионат... След втория ден температурата на настроението като че сериозно спадна — и двата пловдивски състава не можах да зарадват привържениците си.

По-голямо разочарование подмесоха локомотивци. Топката, изпратена от Бонев в мрежата на „Етър“ още във втората минута, остана само един хубав фойерверк. После всичко „посивя“. Локомотивци сякаш се стремяха да дадат пример за... безцелна игра. Те владееха продължително топката, разиграваха я, но като че никой не знаеше как и защо... Бонев се мъчеше да направи „нещо“, показа някои остроумни и технически ходове, но като че бе решил да свърши всичко сам и на моменти искаше с глава да чупи ледове; и етърци му отделиха специално внимание, дори за сметка на „освобожданието“ на негови съигращи, а Бонев все считаше, че може да надиграва непрекъснато по двама-трима съперници... Г. Василос пък игра отчайващо елементарно — с непрекъснато повторение на едни и същи действия.

И в края на краищата четвъртият отбор в миналото първенство, финалистът за Купата на Съветската армия трябваше да „остави“ една точка за „Етър“. Търновци знаеха какво могат, знаеха какво търсят и успяха да го „намерят“. Простите им ходове, подплатени с много физическа свежест и целеустременост, не можеха да не дадат резултат...

„Канарчетата“ загубиха, но след като направиха заедно с новаци „Локомотив“ (СФ) един далеч по-интересен, по-динамичен и съдържа телен мач...

... Локомотивци пристигнаха в Пловдив на

малък изпит, а изведнъж излезе, че могат да дадат и добър урок. Играта им бе притактическа дисциплина. Здравно овладяване на терена, целенасоченото нападение на лявата страна на нападението, Михайлов и Пацев много често имаха превъзходство, уменията да се парират те на „Тракия“ още в техния зародиш в основата на победата. Т. Колев и Пацев белязаша два гола, но локомотивци не дадоха други възможности.

„Тракия“ се постара достойно да не даде на софиянци в желанието за игра, в цялата, в движението. Но „стандартното“ нападение (в игра влезе Попов) все още не намерило стария си синхрон. Като че разчиташе повече сам на себе си, тръгна в атака, докато другите не следваха вятра му и трябваше да се предава — на свой ред! — пред колективната на софийските железничари...

... Температурата бе — ще повторим — 30 градуса на сянка, а срещите се от 17.30 ч. Въпреки че на стадион „9 ноември“ има електрическо осветление... бе използвано и за два дни четири пъти трябваше да се борят с такъв, общо рядко срещан в нашето първенство по горещината. Защо?

И нещо друго — „Локомотив“ (Пловдив) — „Левски-Спартак“ преди три дни, показа, че от гостуванията в чужбина самото навечерие на шампионата не е била полза. За един, два или три мача кога с непретенциозни съперници, изискват пълно натоварване) се нарушил цикъл на подготовката. Пропуска трупването“ на онези качества, които дават нужни през целия полусезон... Пловдив

Стоян Т...
(наш специален пратеник)

Още веднъж пред вратата на „Етър“. И още една сполучлива намеса на Петров.

ВЪВЕДЕНИЕ
 ВЪВЕДЕНИЕ
 ВЪВЕДЕНИЕ
 ВЪВЕДЕНИЕ
 ВЪВЕДЕНИЕ

Георги Одрински с лавровка венец на републикански шампион

Доскоро Стефан Нейчев беше един от „асовете“ на колоезденето. Сега е моряк, но сърцето му е при приятелите... Нейчев знае добре цената на глътка студена вода.

Стартираха 61 състезатели, но горещината свали от седлото близо две трети от тях — завършиха само 17.

ДЪЛЪГЪТ ПЪТ НА НАШИЯ ПРАТЕННИК АНДРЕЙ...

ДВЕ ПОБЕДИ

Бургас на шосейна на републиканския отбор... колхозеното колоезденето в град Дълъг е и спринт... Бургас, дали нема... колоезденето в ветераните Димитър Горнаков, про... Димитър Николов, Васко Стойчев, Марин Илиев... млади — Павел Ши...

хиллядите гражда... Бургас към двете шосейни... републиканските титли. И оста... наблюдаваните напрегнати... борба с километ...

часовник бе пробяган дву... Крайморие — Созопол —... 92 км. В първата част... Чакъров, Павел Шиваров, Васил Стойчев от „Черно... сериозен съперник в лице... „Чардафон-Орловец“, а във... на представителите на „Спартак“. Отборът на Бургас издър... двубой и победи с време... средна скорост 42.800 км в час. „Черноморец“ и „Чардафон... продължи с още по-голяма сила във... критерий из улиците... 153.700 км. Състезателите на... бяха най-активни. Още от... непрекъснато се сме... и начело на колоната се ре... Димитър Русев, Яни Чакъров и

Павел Шиваров (Цц), ту Веско Михайлов и Атанас Савчев (ЧО). Не оставаха безучастни и други — Ил. Георгиев (Пд), Мартин Мартинов (ЦСКА), Николай Мочканов (Тх). Но две обиколки преди финиша над всички се открит мощен спринт Георги Опълченски (ЧО), който измина разстоянието за 4.06.55 ч. (ср. скорост 37.200 км в ч.) и стана републикански шосеен шампион.

МЛАДИТЕ ПОЕХА ЩАФЕТАТА

Популярността на колоездачния спорт в страната ни се дължи на нашите стари шампиони. Но хората не живеят само със спомени или минала слава. Колоездачния спорт трябва да се развива постоянно. Републиканският шампионат на шосе в Бургас сочи известни усилия за прелом в тая насока. Такава беше и темата на нашия разговор с треньора на националния отбор Стоян Александров. Ето неговата оценка за шампионата.

В отборното по часовник резултатите на всички отбори не задоволяват. Независимо от топлото време и начупения терен средната скорост е малка. В критериума видяхме динамична борба от първата до последната 29-а обиколка на близо 154-километровия маршрут.

Републиканският шампионат не трябва ли да приключва значително преди световното първенство, за да има възможност в националния отбор да бъдат включени най-промявките се състезатели?

Минимум един месец преди световното първенство е необходим, за да има възможност да се включат най-добрите и време за по-нататъшна работа за кондиция.

Разчитате ли на успешно представяне в Италия?

Естествено. Разчитам на класиране в първата десетка.

Познавате ли профила на шосетата през итало-швейцарската граница около град Менрисио?

Лично аз не съм ги виждал, за първи път ще бъда там. Запознал съм се с пред-

варително изпратени топографски материали за маршрута.

Като треньор на националния отбор трябва да работите в тясна взаимовръзка с треньорите на дружествените отбори. Имате ли проблеми в това отношение?

Връзката с дружествените треньори е задължителна за добрата работа с националните състезатели. За съжаление такава връзка все още няма и в двете направления, а оттам изникват и немалко проблеми за подготовката на националния отбор.

В последните 1—2 години в националния отбор се включват все по-млади състезатели. Смятате ли, че те са овладели изкуството да се правят километри за сравнително най-кратко време?

Аз съм твърдо за младите. Те все още не са стигнали съвършено майсторство в шосейното колоездене, но поеха щафетата, бъдещето е в тях.

Това интервю, направено на 6000 м височина в самолета от Бургас за София, оставя у нас надеждата за по-скорошно безоблачно бъдеще на шосейното ни колоездене...

ДОКАТО ЕДИН ОТ СИНОВЕТЕ МЕ СМЕНИ

Новият републикански шосеен шампион Георги Одрински е състезател на „Чардафон-Орловец“. Той е на 28 години и е баща на 4 деца: две момичета и две момчета. В колоезденето има над 10-годишен състезателен стаж. Още като юноша има шампионска титла на шосе, а по-късно и в дисциплината издръжливост на писта.

Надявахте ли се на тая голяма победа?

Откровено казано, като имах предвид конкуренцията, разчитам на класиране от 3-о до 5-о място.

Какво очаквате още от колоезденето?

Обичам колоездачния спорт и ще се състезавам, докато някой от моите синове ме смени на седлото...

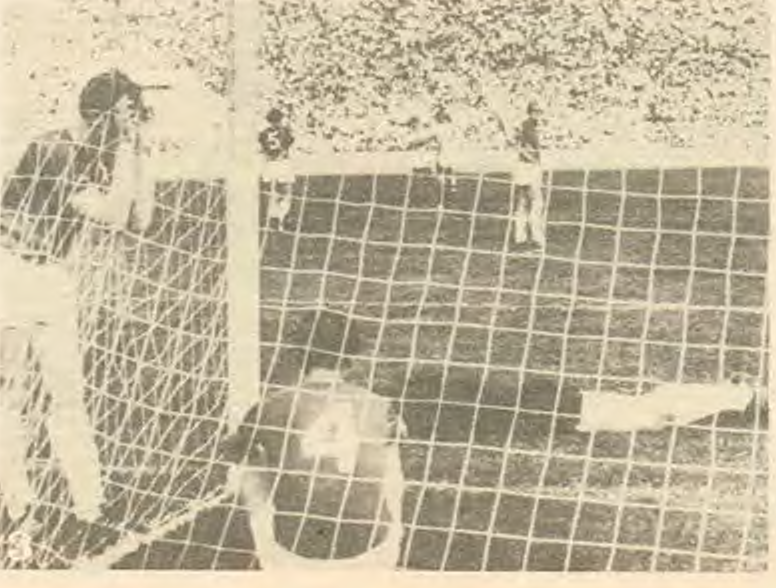
ЗА ДЕВЕТИ ПЪТ
 «СПАРТАК»

МОСКВА, от нашия фотоко респондент Алексей ХОМИЧ

На 7 август в Москва се игра XXX юбилеен финал за Купата на СССР между „Спартак“ (Москва) и СКА (Ростов на Дон). Публиката, изпълнила трибуните на представителния стадион „В. И. Ленин“, наблюдава един възбуждаващ двубой от най-високо качество, изпълнен с много динамика и красиви, остри стълкнове-

В последната, 90-та минута на мача, когато резултатът бе 2:1 за ростовчани, спартаковският защитник Логофет напредна по десния фланг и с остър диагонален удар през купчина телъ заби топката във вратата на Кудасов. Този драматичен момент, преживян твърде тежко от ростовските армейци, които вече се виждаха победители, фантаически реши съдбата на купата. Допълнителното време не донесе промяна в резултата — 2:2. И това бе справедливо — никой от съперниците тоя ден не заслужаваше да загуби, не заслужаваше и да спечели. При преиграването на 8 август „Спартак“ победи с 1:0 и Купата на СССР се озова в ръцете на капитана Галимзян Хусанов. Така за девети път московските спартаковци спечелиха втората по стойност футболна награда в своята страна.

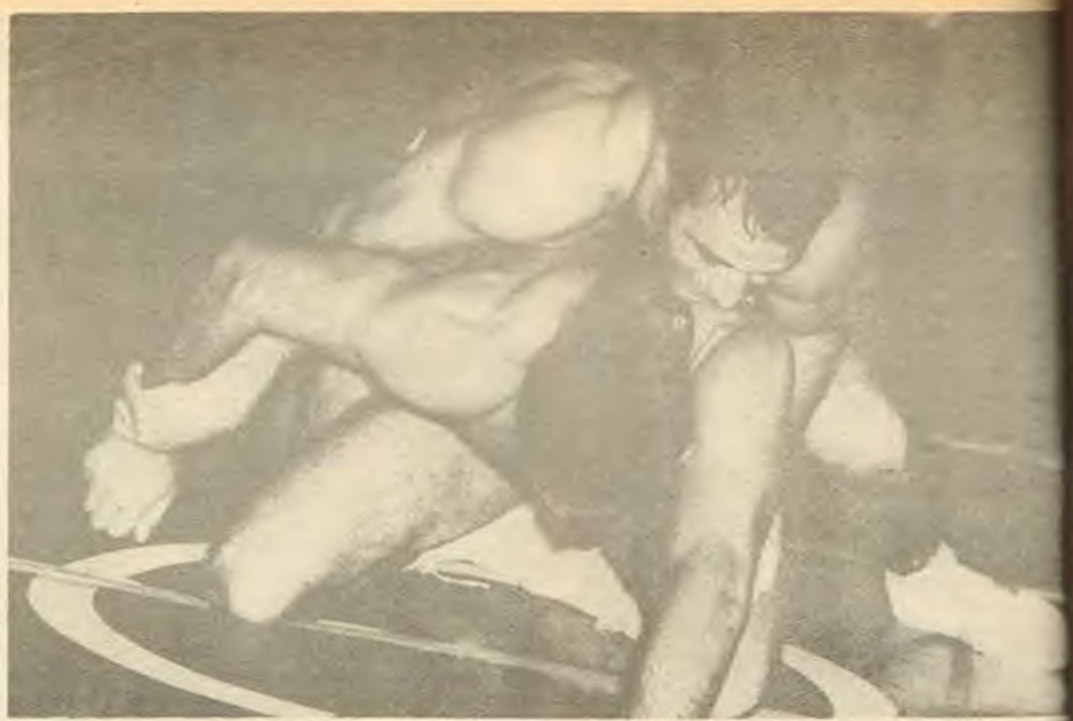
- 1 Самоотвержена борба на централния защитник на СКА Могилни (с тъмна фланелка) и капитана на спартаковци Хусанов.
- 2 Изравнителният гол на Логофет, който прекърши надеждите на ростовчани...
- 3 ... И това личи прекрасно на снимката, която може да се нарече футболна трагедия!
- 4 А Хусанов е найстина щастлив...

РАДОСТ ОТ МЛАДИТЕ И... ВЯРА В СТАРИТЕ

МОСКВА, от нашия специален пратеник.

Последна проверка за светските борци преди световното първенство беше турнирът от Спартакиадата на народите на СССР. Той протече твърде интересно и вместо да внесе яснота, още повече затрудни окончателния избор на треньорите. В двата стила се проявиха редица борци от младото поколение и от „втория ешелон“. Особено силна бе тази тенденция при „класиците“, Ф. Курбанов (категория до 48 кг), Д. Мезрелишвили (57) и В. Спиридонов (62) за пръв път се издигнаха на шампионска висота. Освен тях изтъкнаха дъщерящите юноши В. Чавка (48), Ахат Алиев (52), В. Умеров (68), Л. Либерман (82) и редица други, които за разлика от изброените не намериха място в челната тройка, но действително на тепиха в активен съвременен стил, бореха се докрай за победа. В тяхно лице съветската класическа борба ще има солидно опора за бъдещето. А за София старши треньорът Василий Громико отново ще гласува доверие на по-старите, по-опитните. Преди време, когато с част от своите състезатели беше в България, той вече имаше определена идея за състава. Резултатите от спартакиадата не го накараха да промени първоначалните си намерения и в общи линии те останаха същите. Първите 4 категории положение не променява да е неясно и за самия треньор. Вероятно той ще направи избора си в последния момент и всякакви гадания засега остават извън тема. Най-сериозни кандидати са Чавка или Зубков (48), Кочергин (52), Казаков (57), а в категория до 62 кг ще дебютира някой от младите — неизвестно кой. Оттук нататък в списъка има няколко безспорни пункта: 68 кг — Рурра, 74 — Негменов, 90 — Резанцев, 100 Яковенко, които не участваха в спартакиадата. В 82 кг ще се бори Назаренко, ако влиза ще бъде „свален“ тук от по-горната категория, а която зае второ място на спартакиадата. Подобна рокада е възможна и в категория над 100 кг: не се учудвайте, ако вместо Рошчин на тепиха в София се появи Меркулов (шампион до 100 кг, който при подобен

▲ Л. Тедиашили, шампион на спартакиадата в категория 82 кг (свободен стил), атакува основния си съперник Ю. Шахмурадов.

◀ Болеслав Рибалко — старши треньор на съветския отбор по свободна борба

Снимка: Юрий МОРГУЛИС

вариант лесно може да увеличи телото си). В свободния стил въпросителните са повече на брой, въпреки че тук притокът на млади сили не е толкова мощен, както при „класиците“. Естествено под „въпросителни“ не бива да разбирате „проблеми“.

— За проблеми изобщо не може да се говори — усмихнат каза старши треньорът на отбора по свободна борба Болеслав Рибалко. — През последните години нашите борци по казват стабилни резултати на всички състезания. Трудностите са две: да определим навреме и правилно състава съобразно спортната форма на отделните състезатели и най-силните противници в съответната категория...

Заслужилният треньор на СССР Болеслав Рибалко е кандидат на педагогическите науки, доцент в Белоруският институт по физкултура в Минск, където завежда катедрата по борба и тежка атлетика. Бивш борец, шампион на Беларусия и призьор във всевъзможни състезания, поради травма той рано се посвещава на научна и треньорска работа. Негови ученици са прославените Медвед, Аксенов, Госик, Суриков. За сборния отбор на СССР по свободна борба отговаря от края на миналата година.

— Кои състезатели ще доведете в София?

Тоя въпрос също бе посрещнат с усмивка. — Знам ли? Ще стане ясно чак когато дойде време куфарите да се товарят на самолета. Това ще е на 23 август. На тренировъчния сбор в Кисловодск ще има не по-малко от 30 борци — по двама, трима или четирима в категория. Ще държим сметка не само за представянето в спартакиадата, но и за показаното в тренировъчните занимания и контролните борби. Целта ни е да повишим общата и специалната работоспособност на състезателите, да шлифваме коронните им хватки. И чак тогава ще избираме. За да не лъжа нито вас, нито себе си, мога да посоча само ориентировъчния списък на кандидатите...

— Това все пак е нещо!

— Пишете: категория до 48 кг — Р. Дмитриев, Гаджиев; 52 кг — Руснак, Алахвердиев, Иванов; 57 кг — Чертков, Мазян, Мамедов; 62 кг — Абдулбеков, Кварелашвили, Маркелов; 68 кг — Казаков, Насурлаев, Хохаидишвили, 74 кг — Гусов, Ашуралиев, Берияшвили, Марсачевшвили; 82 кг — Тедиашили, Шахмурадов, Сюлжин, Новожелов; 90 кг — Страхов, Гурвич; 100 кг — Ломидзе, Гюлоткин, Яригин; над 100 кг — Медвед или евентуално Ломидзе, ако го „качим“ тук от по-долната категория...

НАЙ-ВАЖНА ПРОВЕРКА ПРЕДИ ОЛИМПИАДАТА

На 23 август е националният празник на Социалистическа република Румъния. По този случай ви запознаваме с борците на нашата северна съседка, които ще участват на предстоящото световно първенство в София.

БУКУРЕЩ, август, специално за „СТАРТ“

За румънските борци световното първенство в София ще бъде най-важното и реномирано изпитание пред олимпиадата в Мюнхен. Те винаги са се представяли успешно в класическата борба. Готвиха се старателно и за София. Георге Берчану, двоен световен шампион в категория 48 кг, демонстрира отлична форма на неотдавнашния международен турнир в Кюстенджа. В четири срещи той победи с туш, а в останалите две се наложи по точки. Румънският спортист е решен да завоюва за трети път световната титла. В кат. 57 кг Георги Стойчу е кандидат за медал, при все че в Кюстенджа не успя да се класира на първо място. Йон Бачу (кат. 57 кг), световен шампион през 1967 г., и Симон Попеску (68) са многократни шампиони на Румъния, призьори от почти всички европейски и световни първенства, в които са участвували, те се шакират в много добра форма. В категория 74 кг нашата страна ще бъде представена от младия Йон Енаке. В следващата категория за място в отбора кандидатствуват 19-годишният Мариан Чутан и Корнел Въртосу. Първият още няма опит от големи състезания и вероятно треньорите ще предпочетат Въртосу, който притежава по-добри технически качества. Николае Мотуц и Николае Мартинеску също ветно в категориите 90 и 100 кг, добре известни след постигнатите успехи на последните европейски и световни първенства, се надяват да прибавят и други медали към богатата си колекция.

Йон Бачу — световен шампион за 1957 г. сред „класиците“ в категория 57 кг.

го да включат в най-тежката категория. Виктор Долински и Роман Колрану имат незначителен международен опит, но бързо се издигат и не е изключено един от двамата да поднесе някоя приятна за нас изненада.

Турнирът в Кюстенджа показва добрата подготовка и на състезателите от свободната борба. Заслужилният треньор Йон Корнину заявя, че сигурно ще включи в отбора Петре Коман (кат. 62 кг), Лудовик Амбруш (74) и Петре Черпу (52). Кандидати за София са също така Йон Арапу (48), Петрика Поалелунджи (68) и Василе Порга (82). Изненада в Кюстенджа поднесе младият Петре Тарба (кат. 57 кг), който далече превъзхождаше противниците си, а дотогава не бе представен в националния отбор. Йон Мартон (90 кг) и Енаке Панант (100) в последно време възвръщат формата си. Ако Стънгу не се възстанови навреме след сполетялата го контузия, неговото място в категорията над 100 кг ще бъде заета от Виорел Енаке, който за пръв път ще участвува в състезание от такава величина.

Север НОРАН отговорен редактор на списание „СТАРТ“

Анджей Супрон — младата надежда на полската борба — се готви с небивало усърдие за София.

НЕ НА УЧИЛИЩЕ, А ЗА МЕДАЛИ

ВАРШАВА, август, специално за „СТАРТ“

Борбата никога не е била спорт на особена почит в Полша. Вярно е, че през последните няколко години нашите борци постигнаха доста успехи, но никога не са печелили толкова медали, колкото атлетите, боксьорите и щангистите. Но мислете обаче, че полските борци ще заминат за София с намерение само да се учат. Напротив — погледът им е отпразен и към медалите. В отбора царят бойно настроение, всички са обладани от желанието да надминат себе си, да поднесат изненади.

Разбира се, тия думи важат предимно за „класиците“. Представителите им в свободния стил са със значително по-малки шансове за успех. Причините са главно в липсата на традиции в свободната борба.

Треньорът на отбора по класическа борба Януш Трацевски разполага с няколко силни коза и затова е оптимист. Първият и най-сериозен от тях е Чеслав Квечински — състезател от шлонския клуб „Сила“ (Мисловице), световен вицешампион, който се отличава с огромна работоспособност. Започнал е спортния си път като боксьор, но за частна на полската борба боксовият клуб в Пьотрков бива разпуснат и огромната любов на Квечински към спорта го отпраща от ринга към тепиха.

Другият стълб на полския отбор е Анджей Супрон. Всички полски специалисти смятат, че той ще спечели медал, но в... Мюнхен — защото е едва 19-годишен и тая година все още ще е в сянката на големите световни асове. В него обаче може да се

вярва — той е бърз, внимателен борец, отличен техник и с развита фантазия, умело се измъква от критичните ситуации.

Останалите представители в класическия стил ще бъдат избрани от следната група състезатели: Михалик, Брагд Липенови, Орлин, Адамен, Островски, Орловски, Схишлевски, Войда, Шчепански. Вероятно в София ще пристигнат всички, но кой ще се бори — това ще бъде решено от треньора непосредствено преди състезанията.

В нито едно от предишните европейски и световни първенства отборът ни по свободна борба не е бил в пълен състав. Този път Федерацията е решила да изпрати в София 10 състезатели. Най-големи шансове да отпътуват за българската столица имат Чеслан, тримата братя Куделски, Жедзици, Пайонн, Длугош, Кампин, Годин... Трудно е в този момент да представя пълен състав, защото и той ще стане известен едва в навечерието на турнира.

За полските борци София ще бъде своеобразно сито: които се представят добре, сигурно ще отидат догодина в Мюнхен, а претърпевшите неуспех ще бъдат заместени с млади състезатели. Много ди таланти не ни липсват и това най-добре пролича по време на последната общополска младежка спартакиада. Тогава в протоколите влязоха такива имена, които бяха изненада дори за най-големите специалисти. Този фант е ярко доказателство за перспективите на полската борба.

Кшиштоф ВОНГРОДСКИ

КАКВА Е ТОА ЧЕ СМЕ ХУЛИГАНИ

Следващият ми съкипник от детския клуб Любчо — сега сериозен футболист Туйков от Кремиковци. Той е новата топка за сина си и аз съм неговият треньор „да направим един клуб“. Изважихме поевхелните екипи „Спартак“ — нашата едноименна гордост, — намерихме гурметите и започнахме да търсим срещата. Улицата бе заедно с десетките паркирани коли — че не можем да използваме най-сигурен преди десетина години терен. В дворовете, където играехме, ни посрещнаха насмиваните редици от ръждавал бодил, разноцветни флагове от изгорено бельо. Лостовите за тупане, преди ни служеха за „врати“ за гимнастически упражнения, бяха демонтирани, а в някои от дворовете точно по средата бяха насади кучинки пръст и засадени лещи и швета. Всичко това бе направено за да се изгонят детските викове и детският смях. Още с първите удари на топката върху тарабите се разляха прозорците и върху нас се спускаха залпове от ругатни:
— Да идете да си играете във двора!
— Ще счупите някое стъкло, а кой ще го плаща!

да им се любуват от прозорците; шом няма деца, няма и опасност за любимия „Запорожец“, за изпраните гащи, за личния двор, за собствения прозорец.

ДАЙТЕ НИ ТОПКАТА!

И в нашата махала издигнаха голям жилищен блок. Новите семейства, за ужас на съквартирантите, доведоха страшно невъзпитани деца. Представте си — да играят в дворовете футбол! Докато топката им прелетя в съседния двор и веднага бе „конфискувана“. Намери се втора топка. В дворовете настана оживление и бяха поставени „секретни постове“. И втората топка изчезна. Тогава децата направиха агитка:
— Дайте ни топката! Дайте ни топката!

Естествено не им я върнаха, но на „нехранимайковците“ бе изнесена обширна възпитателна лекция от ругатни и закани.

След този инцидент дворовете отново станаха тихи.

ДРУГАРЮ СТАРШИНА!

На ъгъла на софийските улици „Оборище“ и „Асен Златаров“, при пощата, има хубав двор — идеално

„Така стават катастрофите — гонят ги от дворовете, излизат на улицата и след топката, след топката — та право под колелата!...“

„Не съм толкова талантива, че да играя на стадиона. Не съм и толкова стар, че да не ми се играе. Какво да правя!“

„Ето това вече е двор — казват старите, — приятно, тихо...“

Защо ли пък да не поиграят на карти! Хем ще запрличат на пенсионерите, хем никой няма да им се кара.

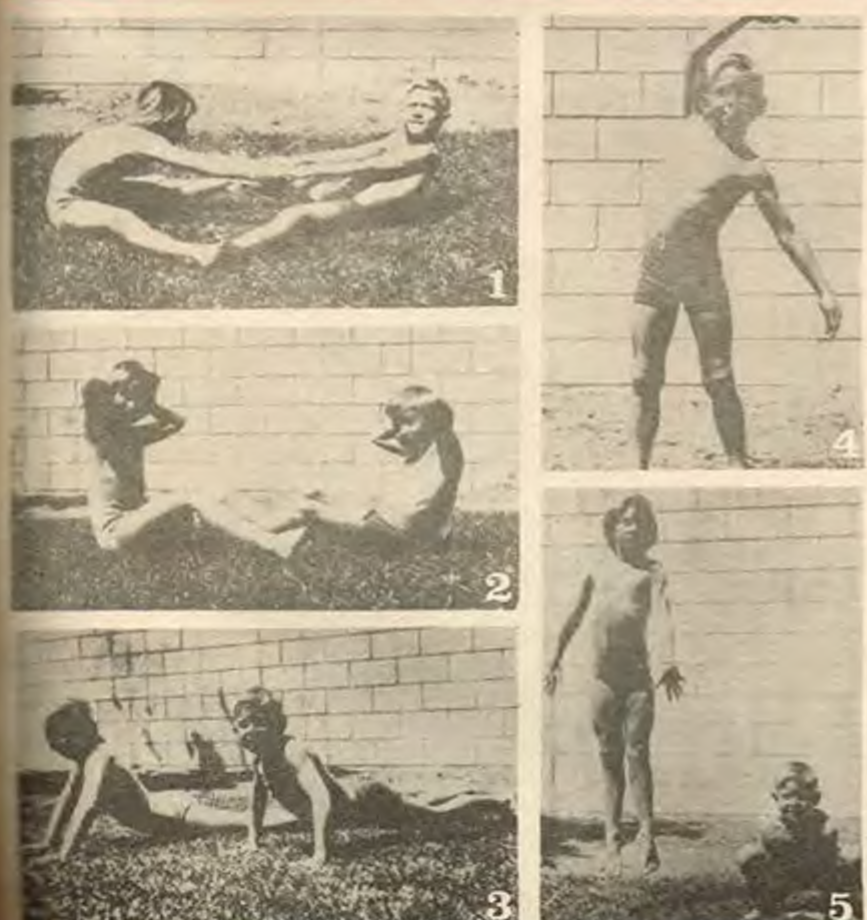
— Ще одраскате колата с тая топка!... Ще изцапате дрехите!... Да махате, хулигани с хулигани!...
— Като имате толкова енергия, иде да колаете!
Крисъците и обидите — всичко това ни бе познато и ни върна в детството, в разгара на старата голяма война на възрастните еснафи срещу децата. Явно, тази война продължаваше и ние се почувствувахме горди, защото бяхме между нейните ветерани. И противниковият лагер бе сменил своите кадри. Но новите попълнения на антидетската армия очевидно също бяха надеждни и сега децата почти окончателно са изгонени от дворовете. Собствениците на легки коли могат с радостно възмущение

място за игри. В това се уверих, след като видях една жена с пръчка в ръка да гони група деца:
— Марш навън! Това е частен двор! Да си играете по вашите дворове!
Оказа се, че това е домоуправителката Гълъбова, която била upholstery-мошена от ръководството на кооперацията и на пощата да гони децата, защото пречели. Изгонените се отпразвиха към дежурния милиционер пред едно от посолствата на „Оборище“. Молбата им бе да им помогне да играят в един от дворовете. Молба, която старшината не можеше да изпълни:
— Гонят децата от дворовете! Като няма къде да играят, започват

да тичат след топката по улицата. И тогава идват нещастията. Не могат да разбера такива родители, които рискуват живота на децата!
Една анкета сред изгонените от двора деца показа, че за съжаление възрастните правят неща, които наистина трудно могат да се разберат.
Владимир Колев, 13-годишен, ул. „Сан Стефано“ 3: „Нашият двор е малък и ни се харат, когато играем, защото простират дрехи.“
Пенчо Русев, 12-годишен, ул. „Марин Дринов“ 1: „В двора не ни дават да играем, защото там има куче и го безпокоим.“
Боян Тодоров, 10-годишен, ул. „Марин Дринов“ 2: „Портнерката гони чуждите деца. А на мен сам не ми се играе в двора.“
Янко Димитров, 10-годишен, ул. „Оборище“ 24: „И мене ме пълзят от нашия двор, когато дойда с други деца.“
Антоанета Георгиева, 12-годишна,

ул. „Асен Златаров“ 21: „Имаме двор с големи круши и затова там не ни дават да играем.“
Юлия Неделчева, 9-годишна, ул. „Оборище“ 24: „На мен ми е интересно да играя, когато съм с повече деца. А от нашия двор ме гонят, когато съм с тях, тях пък ги гонят от дворовете им, когато са с мене...“
И така — моят двор, моят чаршаф, моят кола, моето куче, моята круша — в ущърб на здравето и възпитанието на НАШИТЕ деца!
Така на мястото на игрите скоро идват кафенетата и пивниците, картите, „терените“ с тани и алкохол, скрито изпушените цигари. Трябва ли цената на спокойствието да бъде и хилавостта на подрастващите?!
„Войната“ между децата и възрастните продължава. Тя се води на всяка улица, във всеки квартал. В наши интерес е децата да я спечелят. Но това няма да стане без сериозната намеса на сериозни съюзници. Ком-

сомолът и пионерската организационна органита на Комитета за младеж и спорта и на БСФС, отечествено фронтовските организации, градския народен съвет. Защото каквито и да води да измислят противниците на детските игри, те не могат да бъдат състоятелни, шом става въпрос за възпитанието, здравето и живота на нашите деца. Именно за живота ни — справките на КАТ за катастрофите с деца по улиците са напълно достатъчни, за да обортят заедно всички „рицари“ на девиза „Моят двор — моята крепост“.
А и стадионите, всички спортни площадки и терени трябва да отворят най-широко вратите си за децата.
Такъв е смисълът на съвместното писмо на ЦСПС, ЦК на ДКМС, ЦС и БСФС и КМС за най-пълноценно използване на спортната база...
Борис КОВАЧЕВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ЗА ДА БЪДАТ ДЕЦАТА НИ ЗДРАВИ И СИЛНИ

Тренираността на детския организъм е също толкова важно условие за правилния растеж на децата, колкото и тяхното нормално умствено развитие. Необходимостта от такава хармония трябва да се осъзнае още когато детето е в най-ранна възраст. Именно тогава физическите упражнения могат (и трябва!) да станат част от неговия живот. Само така малките граждани могат да се подготвят пълноценно за своята бъдеща дейност. Ако не са напълно здрави физически, те трудно биха понесли дори ученическите си задължения. Родители, които не отчитат този важен момент в развитието на собствените си деца, не изпълняват напълно своя родителски дълг.
Много често майната и бащата изпадат в паника, когато детето им не се храни добре. Но те не изпълняват същата тревога, ако то расте лениво, без желание да се движи и играе, да спортува. Известно е, че децата винаги подражават на своите родители. И именно най-близките хора трябва да им дават пример за правилно разбиране на необходимостта от физически упражнения. Само ако децата ви изпълняват всеки ден подходящи упражнения и със спартанска последователност провеждат определена спортна програма, ако спазват точно режима на хранене, те ще растат здрави и силни.
Като подкрепят естественото желание на децата да играят, необходимо е родителите сами да подбират подходящи упражнения. Много често обаче те нямат необходимата подготовка и тогава се налага да се потърси помощта на спортен специалист или пък да се насочат

малките към детска школа, към подготвена група и т. н. Във всяко селище на нашата страна могат да се намерят подготвени инструктори, учители или треньори, които да дадат правен съвет за всеки конкретен случай.
„Старт“ препоръчва на родителите 5 упражнения за най-малките. Ефектът им е изпитан многократно и те могат да се изпълняват с лекота от всяко дете. Наред с това трябва да се има предвид, че игрите на воля, свободното тичане, разходките в планината или в парка са също отлично средство за замяна на детския организъм.
1. Две деца сядат едно срещу друго така, че да допрат ходилата на двата си крака. Улавят се здраво за ръце. Първото тегли второто до възможното крайно положение, но без да опира с гръб до пода. След това другото изпълнява същото. Всяко от децата може да направи упражнението 15—20 пъти.
2. Двете деца сядат едно срещу друго така, че да прегънати в коленете крака така, че всяко да постави стъпалата си под коленете на другото. Дланите на двете ръце са зад тила. Едното ляга бавно назад, но без да опира с гръб до земята, в същото време другото стои в първоначалното положение. Когато първото започва да става, второто ляга назад. Упражнението може да се изпълни 20—30 пъти от всяко дете. Ако децата не са достатъчно силни, ръцете могат да бъдат протегнати и пред гърдите.
3. Познато на всички упражнения — лицева опора. При изпълнението му вземат участие мускулните групи на гръбния кош,

ръцете, гърба, раменете и краката. За препоръчване е упражнението да започва от легнало положение, като тялото е в пълна покой. Това е значително по-леко, докато децата залягат и могат да започват упражнението опънати ръце. Изпълняват се няколко упражнения, като ръцете се сгъват в лактите и се изпират, така че само носът и гръбният кош да докосват земята. Пр това упражнение децата не бива да се преуморяват и броят на изпълненията трябва да се определя конкретното от техните възможности.
4. Упражнението е отлично средство за отслабване на някои преиздадени напълнели деца. Дясната ръка е сгъната над главата, лявата е изправена под ъгъл встрани от тялото. Две наведени наляво, положението на ръцете се сменя и следват две повторения надясно. Така могат да се изпълнят около 30—40 наведени наляво и надясно.
5. Изходно положение — иле. Краката са разтворени, стъпалата са леко обърнати встрани. Ръцете са между краката с преплетени пръсти, като дланите опират до земята. Следва отласкване на ръце — до енергично изпъване и отскок с изпънати ръце и иле.
Много важен е и въпросът за правилното хранене на децата. Продължително трябва да осигуряват различна и питателна храна. Децата имат нужда от всичко: месо, птици, риба, яйца, сирене, захар... Добър избор на зеленчуци, млечни продукти също трябва да бъде всекидневна грижа на родителите.

ОЛИМПИАДА!

СПОРТОВЕ, УЧАСТНИЦИ, МЕДАЛИ

участва едновременно и за индивидуално, и за отборно класиране... В състезанието по всеобща езда отборите, класирани на първите три места, получават по един медал, а четиримата участници в състава — само диплома; при практически еднакви условия с тях участниците в бяганята на 100 км по часовник и в отборното пре следване на писта получават по четири медала.

Различно е положението в колективните спортове. Във волейбола, баскетбола и водната топка се допускат съответно по 12, 12 и 11 състезатели и се раздава същият брой медали. Във футбола могат да бъдат записани 19 състезатели, но се раздават само 13 медала, в хоккея на трева на 18 души се дават 11 медала, а в хандбал — на 16 души се връщат 12 медала.

Върхът обаче е достигнат в спортната гимнастика, където се връчва седмичен медал на т. нар. „капитан на отбора“, т. е. на човек, който фактически не е участвал в състезанието...

Ето точния брой на спортовете, титлите на XX олимпийски игри и медалите, които се раздават. Едно последно уточнение — на олимпийски игри във вдигането на тежести медали се връчват само за трибоя.

Цифрите в таблицата означават брой на титлите и броя съответно на златни, сребърни и бронзови медали.

1. Атлетика — м	24	30	30	30
Атлетика — ж	14	20	20	20
2. Плуване — м	17	26	26	26
Плуване — ж	16	22	22	22
Водна топка	1	11	11	11
3. Борба (св. и кл.)	20	20	20	20
4. Гимнастика — м	8	14	14	14
Гимнастика — ж	6	12	12	12
5. Кану каяк — м	8	14	14	14
Кану каяк — ж	3	4	4	4
6. Бокс	11	11	11	22
7. Вдигане тежести	9	9	9	9
8. Фехтовка — м	6	15	15	15
Фехтовка — ж	2	5	5	5
9. Стрелба — спортна	5	5	5	5
Стрелба — ловна	3	3	3	3
10. Колоездене	7	14	14	14
11. Гребане	7	26	26	26
12. Конен спорт	6	8	8	8
13. Джудо	6	6	6	12
14. Ветроходство	6	13	13	13
15. Волейбол — м	1	12	12	12
Волейбол — ж	1	12	12	12
16. Стрелба с лък — м	1	1	1	1
Стрелба с лък — ж	1	1	1	1
17. Модерен петобой	2	4	4	4
18. Баскетбол	1	12	12	12
19. Хоней на трева	1	11	11	11
20. Хандбал	1	12	12	12
21. Футбол	1	13	13	13
Всичко	195	366	366	383

Строителството на олимпийския комплекс е напреднало, но все още не е точно предвидено за него дава мекет...

ХЪЛМ В РАВНИНАТА

МЮНХЕН, от нашия специален пратеник Митьо ЕКСЕРОВ

Обервизенфелд, сегашният олимпийски парк на Мюнхен, някога не е бил поле. Равно, със скучен пейзаж. Организаторите на олимпийските игри през 1972 година и строителите са горди, че променят този пейзаж така, че трудно може да се познее голото равно поле, достойно за летище, каквото между другото е била тази местност, която ще свърже своята история с олимпийските игри...

Наистина всичко е променено. През олимпийския комплекс текат водите на канал; в тези дни асфалтират дъното на изкуствено езеро; край него ще има „истинско“ мочурище, което ще приеме съответната флора, забити са в земята веќе големи дървета, които ще разноеобразят сукката...

Над всички промени обаче се извисява

преклонната воля на народите злополучните глашатаи от „Свободна Европа“ и „Свобода“, политически наивните търсачи на реванш, които виждат в Мюнхен най-удобно място за своите сборища...

ОЛИМПИАДАТА НА КЪСИТЕ РАЗСТОЯНИЯ

Олимпийските игри в Мюнхен ще имат едно безспорно преимущество — късите разстояния. Олимпийският парк е разположен върху 2,8 кв. км и там ще се състоят две трети от състезанията. В парка са олимпийският стадион, две спортни зали, басейнът, една волейболна зала, колдрумът, олимпийското село за мъже и жени, централите за пресата, радиото и телевизията, тренировъчните терени. С колата на пресцентъра обикаляме всичко за по-малко от час, въпреки че журналистът от Индия, с когото разглеждаме парка, снимаше и всяка зелена площ, върху която може да се играе... хокей на трева.

ВСИЧКО СЕ СТРОИ

Олимпийският парк сега е суров строителна площадка. И тук може да се каже какво впечатлява ще правят различните съоръжения след като бъдат готови. Сегашният олимпийски стадион с вече зелените поля, с циментовите си още безформени трибуни изглежда прекалено широк за своите 80 000 места. Как хладен. Може би пълен (тогава ще стане през пролетта на 1972 г.) гато ще бъде открит с футболния щаб (ФФР—СССР) ще е друг...

Вероятно най-приятно впечатление ще бъдат плувците. Намерили са слон под огромния покрив, който почва над трибуните на стадиона, минава над залата и свързва се с сеина, ще се чувствуват все пак открито. Та нима в плувните помещения в зала каквито и да са матичните й инсталации?

Стана дума за покрива. Това е скъпото съоръжение в олимпийския парк и гордост за строителите. Вят, че този покрив ще бъде с издължен Мюнхен. Неговата площ е 7 кв. м, направен е от метални конструкции, чинто „клетки“ са 75x75 м. „Държи“ се на пилони, чиято височина достига до 81 м. Върху тази конструкция ще бъдат поставени напълно рачни плочи от изкуствена материя, които не хвърля никаква сянка.

За строителството в Мюнхен много, разбира се, да се говори много. Сигурно е, че след годината спортистите от цял свят ще имат какво, което предлага съвременната техника за спорта.

Ще имат улеснения, удобства, възможност за разнообразно прекаване на свободното време.

Остава само да стане ясно, че атмосферата ще бъде чиста, ефирна, освободена от лъжи и подстрекаване, срещите по терените и излизанията — само срещи на разбирателство и дружба.

Иначе олимпиадата няма да бъде истинска олимпиада!

ОЛИМПЕЙСКАТА „ПЛАНИНА“

— един голям хълм. Един хълм като хълм — добре озеленен, добре поддържан от хората, с малка площадка на върха, от която се вижда целият комплекс, пък и голяма част от Мюнхен. И за този хълм едва ли щеше да се говори, ако не бе създаден от хората. Или най-точно — от войната. Той израснал от развалините на Мюнхен, събрани при разчистването на града след Втората световна война. Не попитах защо е избрано тъкмо това място за гробница на стария град, откъдето тръгна в своя печален поход нацисткия фашизъм. Защото си мислех че мястото му е именно тук!

В дните на олимпийските игри, още от древността — антипод на войната, този хълм ще напомня за много подобни хълмове по света, ще говори със страшния език на разрушението, ще усилва и без това яркото изявление стремеж на всички честни спортисти по света за разбирателство и мирни срещи. И може би ден след ден ще вразумява заедно с не

Не са далеч и останалите олимпийски съоръжения — паркът на изложението, баскетболната зала, стрелбището, басейнът „Данте бад“, пет десетината километра до Аусбург, където ще се състоят състезанията по воден слалом, ще бъдат изминавани за около 30 минути. Ще бъдат избягнати уморителните пътувания, които в Мексико бяха допълнителна (и то каква!) трудност за всички участници и дори станаха причина за промени в програмата на някои състезания.

Но късите разстояния ще имат и неудобство. Олимпийското село, едно съчетание на хубави високи сгради, които по своя стил напомнят строителството в „Албена“, и на ниски постройките, където ще бъдат настанени жените, е само на няколко стотин метра от олимпийския стадион и едва на 4 км от центъра на града.

НИ ОБЛАЦИ?

в Берлин. Световната надбягване срещу олимпийските отбори в игрите... Хитлерската причина да се играе на XII (1940) олимпиада.

Организирана се опитват да се играе на ЦРУ от страна на пресцентъра в Берлин. В началото на двайсетия век немската олимпиада „XX олимпиада в Германия“. Само че това хора, които организират ясна сме Германия. Германската олимпиада да участва със свой хълм в олимпийския организатори, организират край олимпийския Мюнхен и Щаришката на немските игри са под управлението на светската администрация и понятието на олимпийските игри от възможността да се играе в Берлин и на континентите.

Тук ще се състоят олимпийските игри по баскетбол.

Олимпийската кула (198 м) в Ушн (168 см), която ще изпълнява ролята на олимпийския филм за олимпиадата.

ИМА ЛИ ОБЩО КЛАСИРАНЕ ПО ДЪРЖАВИ?

На този въпрос с категорично „да“ или „не“ не може да се отговори. Официално комплексно класиране по държави няма. Фактически обаче то съществува и му се придава най-голямо значение.

Съществуват главно два начина за комплексно класиране — по медали и по точки. Може да се каже, че в практиката вече се е утвърдило класирането по точки. Те се присъждат на челната шестца, която се награждава с медали и дипломи. В бокса и джудото, където се прилага пряката елиминаторна система и не може да се взлечи челна шестца, се имат предвид само медалистите, като тези, които разделят 3-о—4-о място, се награждават с бронзови медали — точките им се поделят (по 3,5). Възприето е на шампиона да се присъждат 7 точки, на втория — 5, на третия — 4, на четвъртия — 3, на петия — 2 и на шестия — 1 в индивидуалните и в отборните дисциплини.

Комплексното класиране по държави се извършва най-равно във всички страни и по него се прави разпосметка и оценка за представянето в олимпийските игри.

Ще припомним спечелените медали и класирането на България в досегашните олимпиади, в които участва:

Игри	Страни	Зл.	Ср.	Бр.	Т.	Кл.
I — 1896	13	—	—	—	2	12
VIII — 1924	24	—	—	—	—	—
IX — 1928	46	—	—	—	—	—
XI — 1936	49	—	—	—	—	—
XV — 1952	70	—	—	1	4,5	45
XVI — 1956	69	1	3	1	34,5	18
XVII — 1960	84	1	3	1	40,5	17
XVIII — 1964	94	3	5	2	63,5	15
XIX — 1968	114	2	4	3	66,83	15

Първите осем хостеси, дошли от четирите континенти, почнаха вече работа в олимпийския организационен комитет.

МОСКВА, от нашия специален пратеник Иван ЖЕЧЕВ.

Прекрчих прага на жилището му и неволно се върнах в мислите си далече назад, към махленските ни мачове с парцалената топка, когато се карахме кой да застане на вратата и да носи неговото име. Само на големите вратари е съдено да съперничат по обаяние с нападателите бомбардировачи. Такъв голям вратар беше и ще остане завинаги Алексей Петрович Хомич.

Сега върху плещите му тежат 51 години, всяка е отнемала по малко от котешката пъргавина, заради която преди четвърт век сдържаните британци го нарекоха „Тигърът“. Но и днес, на тая възраст, която едни поради младостта си смятат за преклонна, а други поради старостта си — почти за юношеска, Алексей Петрович е удивително жизнен човек. Защото винаги е бил в конфликт с неумолимата природа: с цената на много труд в тренировките е обезсилвал закона за земното притегляне, който се мъчи да спре полета на човека с черния пуловер към дъното на вратата, съсявал е частиците от секундата, които са му нужни, за да реагира и спаси неспасяемото. Не се предава и сега: вече години наред е организатор и постоянен участник в отбора на ветераните към московския клуб „Динамо“ — заедно с известните в по-далечното или по-близко минало Крижевски, Б. Кузнецов, Кесарев, Байков, Царьов, Ю. Кузнецов, Бобков, Мудрик и др.

— Това са все бивши динамовски играчи — зарадвава Хомич. — Повечето сега са на тренировъчна работа, обучават млади футболисти. В Москва отбор на ветераните има и към „Спартак“. Всяка година играем традиционен мач помежду си, а сборният състав на Москва за участие в други приятелски срещи и турнири се формира от играчи на двата клуба. Нашият динамовски отбор на ветераните е под ръководството на отдел „Спортен“ към ЦК на Комсомола, който организира пътуванията ни в други градове на страната. В средата на август например ще гостуваме в Челябинск за мач с местните ветерани по случай откриването на всесъюзния финален детски турнир „Кожаный мяч“. Често ни канят и клубове от втория футболен ешелон, когато в програмата за шампионатните им срещи има прекъсване. В тия игри с отбори от „действущата футболна армия“ хвърляме доста пот, но няма как — почти винаги ни гледат по 30 хиляди души... След мачовете правим срещи с любителите на футбола, отговаряме на въпросите им, беседваме...

— А с тренировките как е?
— Съвместните ни тренировки са изключение. Всеки се подготвя сам. Аз правя това заедно с играчите от дублиращия отбор или с някои от юношеските школи на „Динамо“. На колегите, които са на тренировъчна работа, им е по-лесно.

Алексей Петрович е завършил тренировъчна школа по футбол и Института по физкултура в Москва, където известно време е бил преподавател в катедра „Футбол“. После се отдава изцяло на другата си голяма страст — фотоизкуството. Неговите снимки в седмичника „Футбол—хокей“ продължават оная нишка в живота му, която самият той смята сега за основна: разкривайки красотата на футболната игра, да привлича към нея все повече и повече младежи в името на утрешния по-голям напредък. На младини правеше това с личния си пример на вратата, с целия си жи-

вот на спортист и човек. Сега обективът му улавя такива моменти от футболното състезание, които почти винаги казват нещо ново, разкриват нещо неумолимо за милионите почитатели на кръглата топка, разширяват познанията и естетическото им чувство.

Хомич излезе и след малко се върна с цял куп снимки — най-хубавото, което е създал в продължение на години. Аз се зарових в това истинско съкровище, а той разказваше, разказваше... Когато си с него, неволно се озоваваш в приказния свят на футбола. Не просто в света на футбола, а там, където той се превръща в приказка... После една частичка от големия куп влезе в чантата ми, за да се появи сега на страниците на „Старт“. За останалото е трудно да се разкаже — то трябва да се види!

Някак неусетно в тия скокове от миналото към миналото стигнахме до онова, което не може да се прескочи, след като си спомням да разговарям с Хомич за футбола: 1940 г. на и паметното турне на московските динамовци на Британските острови, когато светът ни даде много неща за силата на съветските динамовци и за майсторството на вратаря Хомич. Алексей Петрович отново излезе и донесе сградата на албум, почти колкото масата. Сега вече не приказваше, остави ме да го разгледам. Прелиствах пожелателите му страници, по които със снимки и изрезки от английски и съветски вестници бяха запечатани събитията от онова време. Прелиствах и завидях на онова време, който един ден ще се заеме да запълни празнината и ще напише роман за Хомич. Алексей Петрович заслужава това.

ПАНОРАМА

Най-добрият стрелец в Европа, югославиянинът Йосип Скоблар, нападател на френския шампион „Марсилия“, ще получи наградата „Оскар“, която в края на всеки футболен сезон се присъжда на най-добрия играч в първенството на Франция. При гласуването специалното жури, в което влизаха футболни специалисти от цялата страна, отдаде почти пълно признание на Скоблар. В традиционното подреждане той получи 49 точки, следван от Обур — 6, Карниос, Кейта и Мези — по 3, Ж. Лех — 2, Боские, Мишел и Ревели — по 1. За най-добър играч в националната дивизия (фактически френската „Б“ група) бе обявен капитанът на националния отбор Джоржаеф, защитник на клуба „Пари — Сен Жермен“. Наградите на новите лауреати ще бъдат връчени при тържествена обстановка през септември.

„Апартейдът в спорта“ — така бе формулиран въпросът, обсъден неотдавна в заседание на специалния комитет по апартейда към Общото събрание на ООН. Представители на различни страни, които участваха в заседанието, осъдиха спортните връзки между Австралия и Южноафриканската република. А всеизвестно е, че Южна Африка не иска да се откаже от политиката си на расизъм в спорта, продължава да формира спортните отбори съобщи разни расови признаци. Комитетът се солидаризира с прогресивната австралийска общественост и нейния протест срещу гласуването на южноафрикански спортни групи в Австралия.

Роджър Банистър, първият атлет в света, който пробяга една миля за по-малко от 4 минути, е назначен за директор на Британския спортен съвет. Веднага след встъпването си на тая длъжност Банистър даде гласност на някои свои идеи, към чието реализиране ще се стреми в бъдещата си дейност. Между другото той смята, че професионалните футболни клубове във Великобритания трябва да подпомагат и развиват другите спортове, като същевременно отварят вратите на стадионите и спортните си съоръжения за широка маса любители на спорта — ученици, студенти, работници и служители, военнослужещи.

1. Мач между ветераните на Москва и Ленинград. Вратата на московския отбор се защитава от Алексей Хомич.
2. Сборният отбор на Москва, който участва в тазгодишния турнир на ветераните в Ленинград.
3. От футболните си снимки фоторепортерът Хомич най-много харесва тази, на която виждате Валентин Иванин — вратар на московския „Спартак“ и съветския сборен отбор през 1957—1958 г.
4. „Школа за вратари“ — така можем да наречем момента, запечатан върху фотолентата от Алексей Хомич.

БРАЗИЛИЯ БЕЗ ПЕЛЕ...

ТОЙ Е КАКЪВО СЪЗДАНО ЗА „СТАРТ“

...иначе, когато в света и земята са били само Пеле... Когато не можеш да решиш с него, Решението на Пеле е добро и добре обмислено...
...на Пеле, когато на вече съм бил в националния футболен отбор, когато съм бил в „Ботафого“...
...да играя в „Ботафого“ не знае да бъде на професионални съборове на националния отбор, моето семейство нямало да ме пуска...
...когато на Бразилия се лишат от Пеле, като Гарича, Диди, а на всички в световен шампионат“...
...Едва ми трудно да взема това решение, защото обичам безкрайно отбора, но не желая да се голямо да ми даде съм годин за нация...
...като отбор, аз не, тъй както ми е да играя — и треньорът Жово Сарики, и много от журналистите — преди световното първенство в Мексико“...

И РЕШЕНИЕТО НА ПЕЛЕ напраща съвсем разумно. Поне за онези, които може да обективно да наблюдават играта му в него последни 45 минути — на „Маракана“ срещу Югославия. Пеле отново показва си коумителен пас, чиято стойност много често е равна на цял гол; отново удивя с чудесни трикове на терена, с незаменното си чувство

Триумф на Пеле и вратари на колене — ето пътя на най-добрия футболист в света...

...и играта. Но така или иначе, неговите натежал. На 31 години той е загубил онова свое предимство в скоростта на акциите, което се измисляше може би с по-малко от десета от секундата, но го превърне в мощен и издигах с една глава над останалите. Правеше го... Пеле.
...През цялото първо полувреме на мача Пеле положи наистина нечовешки усилия, за да вкара гол, по-късно си гол като национал. Но неговото заслужаваше това, щастие за него изневери. Пеле започна пътя си в националния отбор на Бразилия през юли 1957 година пак на „Маракана“ и тогава отборът му загуби от Аргентина... Завърши го на 18 юни 1971 г. и Бразилия... не можеше да победи Югославия.
...но затова пак останаха многобройни срещи между тези два мача...

ПЕЛЕ НАПУСНА националния отбор и остави много въпросителни пред своя бивш съигреч, сега треньор на световните шампиони Загало. През юли бразилци играха седем мача (Пеле — само в два от тях, и то по едно положение) и почти с нищо не напомни, че са постоянни притежатели на „Златната богиня“...
...След резултати, постигнати средно по един гол, които не са от върховите на световния елит, са достатъчно впечатляващи: 1:1 с Австрия, 1:0 с Чехословакия, 2:2 с Югославия, 0:0 с Уругвай, 1:0 с Парагвай, 1:1 и 2:2 с Англия. Но наред с това не

...позволи (на срещата с Югославия) да му бъде отбелязан гол от... 40 метра. Манар и в почти стандартния си състав (отсъствуваше само Карлос Алберто), защитата изглеждаше лесно уязвима. Един-единствен Джаич например съумяваше непрекъснато да я държи в шах. Точно затова Загало се „оплака“:
— У нас не се раждат често защитници и вратари над средното световно равнище. Ако можех да намеря за тези постове такива играчи, каквито има всеки добър европейски състав, ние щяхме да бъдем почти непобедими...
...Не всичко бе наред и в нападението. В седем мача то отбеляза само осем гола. И те бяха дело предимно на „старите“ състезатели в отбора... Впрочем голмайстори бяха Пеле, Тостао (2), Ривелиньо, Герсон, Клаудимири, Паоло Цезар (2).

...Така че не са много далеч от истината онези, които твърдят, че за световното първенство през 1974 г. в ГФР Бразилия трябва да започне всичко отначало.

Пеле с лавров венец; Пеле получи и... кралска корона и жезъл. Бразилските запаленици се надпреварват в изобретателност, за да наградят своя футболен кумир.

Генерацията на Пеле — големият футболист е признателен син — баща му вдъхна любовта към футбола; голямата звезда е сам любещ баща.

...то „световно първенство“ с участие то на Бразилия, Италия, ГФР и Англия. През 1973 г. ще бъде предприето продължително турне в Европа и Африка с мачове срещу ГФР, Италия, Англия, Мароко, Португалия, Франция и Швеция. Ще има, разбира се, и редица срещи с южноамерикански състави.
...Остава да бъдат намерени изпълнителите...
...Пеле предсказа трудности на Загало при определянето на негов заместник не за друго, а заради широките възможности за избор. И сега пресата се надпреварва в даване на съвети.
...Едни считат, че най-достоеен заместник на „черната перла“ може да бъде голмайсторът на последното световно първенство Жаирзиньо. Но той е контузен и този вариант не може да бъде проверен.
...Други мислят, че мястото на Пеле трябва да бъде заето от Пауло Цезар. Един наистина интересен играч, който е неуморим и с възможност да се показва във всеки мач с ня-

...колко лица. Той играе изтеглен назад като ляво крило и изведнъж преминава на десния фланг; после заиграва в центъра, за да се изтегли назад като организатор; и най-сетне — сякаш изникнал изпод земята — да слиса защитниците с истинска бомбардировка на вратата. Загало обаче разчита, че Пауло Цезар ще може да „имитира“ неговата собствена игра на лявото крило. А Пауло Цезар на свой ред съвсем не се вълнува от мисълта дали ще бъде заместник на Пеле, стреми се само към стабилно място в отбора и още повече към възможността да сключи договор с някой европейски отбор, след като приключи със задълженията си към „Ботафого“.
...Разбира се, Загало може да разчита и на Клаудимири, център-нападател и главен „артилейро“ на „Интернационал“ от Порто Алегре, кой

...то ознаменува дебюта си срещу равай с отбелязване на победен гол на десното крило Вагиньо („Лотик“ — Бело Оризонте), който игра срещу Унгария и показа, че чувствава добре и в центъра. Но то че най-силно блестя звездата 22-годишния Зекиня, дясно крило на „Ботафого“, който дебютира мача срещу Австрия и получи дарък от Пеле неговата последна национална фанелка...

А ДОНАТО ЗАГАЛО търси решение на своите проблеми, зрители, които пратиха Пеле по най-тателен начин (достатъчно бе да се видят 140 000 бели жъртки, които бяха размахвани по трибуните!), очакват отново... Пеле.

...Чакат го като Чико Бондадо един голям филм на младия режисьор Сампайо. Филмът е с исторически сюжет — от борбата на португалците за свобода. Пеле ще

...вървеше и играта. Бразилците и сега са ненадминати майстори в техниките изпълнения и в импровизацията; и сега за всеки един от тях не е никаква трудност да надиграе и премине директно си съперник. Но в отбора няма помен от превъзходната организация, която бе така ярко демонстрирана в Мексико и която просто сочеше съвършенството във футбола. Отсъствието на „силния човек“ в средата на терена, на големия организатор се чувствуваше най-осезателно независимо от огромните усилия на Герсон. Имаше моменти, в които бразилците напомняха своите дни от преди 1958 г., когато на терена имаше 11 звезди, но не и един отбор...

...А на всичко отгоре и ред състезатели далеч не са в най-добрата си форма. Вратарят Феликс бе много несигурен в тези срещи и дори

ПРОБЛЕМИТЕ НАИСТИНА са много. Преди всичко голяма част от онези, които спечелиха „Златната богиня“, ще бъдат след три се зона над 30 години.

...През 1962 г. бе все още възможно да се спечели световно първенство с толкова възрастен отбор — твърди Загало. — Сега това е немислимо. Защото се играе несравнимо по-бързо, отколкото в миналото, защото днешният футбол изисква далеч повече физически усилия.

...А не е лесно да се заменят звезди...

...Точно затова в Бразилия още от сега са готови с плана си за подготовка за световното първенство. В края на всяка година ще бъде определен разширен състав. През следващата година ще се състои малко

...колко лица. Той играе изтеглен назад като ляво крило и изведнъж преминава на десния фланг; после заиграва в центъра, за да се изтегли назад като организатор; и най-сетне — сякаш изникнал изпод земята — да слиса защитниците с истинска бомбардировка на вратата. Загало обаче разчита, че Пауло Цезар ще може да „имитира“ неговата собствена игра на лявото крило. А Пауло Цезар на свой ред съвсем не се вълнува от мисълта дали ще бъде заместник на Пеле, стреми се само към стабилно място в отбора и още повече към възможността да сключи договор с някой европейски отбор, след като приключи със задълженията си към „Ботафого“.

...Разбира се, Загало може да разчита и на Клаудимири, център-нападател и главен „артилейро“ на „Интернационал“ от Порто Алегре, кой

...пълнява ролята на водач на рибунтувани роби.

...Никога нямаше да взема Пеле да се снима в моя филм, ако вярвам в неговата интелигентност, чувствителност, в неговите актьорски възможности — заяви Сампайо — И въпрос не може да става, искам да го използвам като режисор за филма.

...Можех да спечеля повече пари от рекламни филми — каза Пеле. — Но ние снимаме един мач от историята на Бразилия и филмът може да донесе нещо на неиня култура.

...С една дума, Пеле остава вярна на себе си. И като най-обикновен малчуган, и като суперзвезда на футбола, и сега той е близо до своя народ.

ПРАЗНИ ОБЕЩАНИЯ И НАДЕЖДИ

БУДАПЕЩА, август, специално за „СТАРТ“

„Дожа Уйлаш“ — отново шампион. Втори — „Ференцварош“. Трети — „Вашаш“. Изпаднаха — „Дунайварош“ и „Сегед“. Голмайстор — Михай Кошмат от „Хонвед“ с 25 точни попадения.

...Това са основните факти около футболното първенство на Унгария за 1970—1971 г., което сложи началото на ново връщане към цикъла „есен — пролет“. Но какво се крие зад цифрите и резултатите? Ако трябва с една дума да оценим равнището на шампионатните игри, ще трябва да избираме между „слабо“ и „средно“. А това е твърде нерадостно, след като и съдбата на националния отбор по принцип е свързана с майсторството на клубните състави.

...Обсипана с дъжд от обещания, унгарската спортна общественост очакваше, че нашият футбол ще тръгне по възходяща линия. Трениорите обещаваха да повишат изискванията и да подобрят качеството на тренировъчната работа. Игралите обещаваха да тренират съвестно, да надпреварват всичко, което зависи от тях, за желания напредък. В началото на сезона и Унгарската футболна федерация взе редица решения в подобен дух. Но и от тях решения, и от дадените обещания бе изпълнено твърде малко. На практика тренировъчната работа почти никак не се промени в сравнение с предидните години. В оценките си специалистите изтъкват, че не може да се говори за никакъв напредък в тактическо отношение, както и във физическата готовност на футболистите. От 16-те отбора в първа група само 1—2 имат собствен, ярко изразен стил на игра. В повечето мачове резултатът се решаваше от случайни фактори, от настроението и спортната форма на основните състезатели в конкретния момент, от стачението на редица други второстепенни обстоятелства.

...Голямо зло за унгарския футбол е липсата на дисциплина и спортен морал сред играчите. Не бяха малко случаите, когато отделен самозабравил се футболист проваляше своите съотборници, треньори, ръководители. Но вина за това имат и самите ръководители, които не вземаха достатъчно сериозни и последователни мерки за почистване на атмосферата. Едва напоследък в това отношение започна да се прави нещо повече.

...В заключение мога да кажа, че поражението на унгарския футбол съвсем не бе в София. Той вече години наред е в застой и за издигането му има само един път: всички — ръководители, треньори и играчи — да се заловят сериозно на работа, да преминават от думи към конкретни дела. Такъв е копнежът на приятелите на кожената топка в Унгария.

Габор ФАЛУДИ

Снимка: Йозеф ФАРКАШ

Топката е в ръцете на националния вратар Ротермел, охрянван от съотборника си Лачко — централен защитник на „Татабана“.

БУКЕТ ОТ ЗВЕЗДИ

ХЕЛЗИНКИ, по телефона от нашия пратеник Ешуа АЛМАЛЕХ

ВЕЛИЧЕСТВЕН ПРАЗНИК НА ЧОВЕШКИЯ ДУХ

Как искахме, вярвахме и мечтаехме да започнем репортажа си от „белия град“ с нашите състезатели. Уви, Хелзинки не се оказа гостоприемна за българските атлети, както Будапеща и Атина! Но има Х шампионат — този величествен празник на човешкия дух — трябва да остане в сянка заради фиаското на неподготвените и малодушните? Преди всичко дължим заслуженото на най-добрите, на най-силните, на звездите, които 6 дни огряваха олимпийския стадион и оставиха незаличимо сияние в умовете и душите на милиони хора от Европа и другите континенти, присъствували чрез телевизионния екран на вълнуващото събитие! Възторгът и емоционалната наслада съпътстваха всеки старт от сериите и квалификациите до полуфиналите и финалите, за да окрилят изявиите на

СУПЕРЗВЕЗДИТЕ

А те — суперзвездите — се наричат Веетайнен, Борзов и Шехер, Аржанов и Бурнелайт, Бризеник и Чинова, Дремел и Гузенбауер, Розендал и Кирст, Нордвиг и Зайдлер, Лусис и Мелник... А защо не и Тер-Ованесян? Този път той не стана шампион, не му достигна само един сантиметър. Но Игор участва за пети път на европейско първенство (!) и все още не се предава на помладите.

Рекордът на европейските титли обаче си присвои непобедимият рижанин Лусис: на 4 първенства на континента — 4 победи!

Ако се присъждаше приз за най-висок резултат, безапелационно той щеше да бъде определен за Фаина Мелник. 26-годишната учителка в малкото арменско селище Абовян, възпитаничка на Висшия педагогически институт „Крупска“ в Москва, подобри световния рекорд на диск с постижение 64.22 м. Тя би получила и наградата за най-борбената атлетка на X европейски шампионат. Когато досегашната световна рекордьорка Вестерман хвърли диска на 61.68 м, всички смятаха, че въпросът за титлата е вече решен. Фаина обаче не мислеше така! В четвъртия опит тя хвърли по-далече, но след продължителна пауза съдията вдигна червен флаг. Темпераментната рускиня поиска обяснение. Естествено не го получи.

чи. Нервирана, в петия опит тя направи фаул. В шестия, последния... нанесе нокаутиращия удар!

Финландците, които организираха юбилейния шампионат в образцов олимпийски стил, съжаляха, че не оставиха финала на 5000 м за последния ден. Те мечтаеха да започнат и да завършат с победа, запоняща славното минало на поколението на Нурми. Все пак Юха Веетайнен, този син на Севера, стана символ на очакваното възрождение на култа, който в малка Финландия носи името атлетика!

Вълнуващ бе изразът на симпатия от страна на компетентната публика към героите на пистата. Тяхната поява на старта бе винаги съпътствувана от френетични привествия независимо от цвета на фланелката и националната емблема. Още по-трогващо бе поздравлението към тези, които напускаха терена с наведена глава. Сякаш всички съчувстваха на болката от преживения неуспех и същевременно подсказваха, че

СПОРТЪТ НЕ ТЪРПИ УНИИЕ

Михаил Желев не бе единствената звезда, която не можа да блесне в Хелзинки. В квалификациите отпаднаха олимпийската шампионка Манолу и световният рекордьор Папаниколау. Не бе по-завидно представянето и на олимпийските шампиони Живоки и Бесоп, на европейските първенци Гаврилов и Хофман, на олимпийските медалисти Шъруд, Хениге и още много други „асове“. Несправедлива бе съдбата и към хърдленста Дрю и бегачките на 800 м Фалк и Хофмайстер, които паднаха, преди да покажат на какво са способни. Но ако на нас ни е мъчно най-много за Мишо, не е за това, че е победен. Мъчно ни е, защото се състезаваше като първолаче, което още не познава азбуката! Припомняме си триумфа му в Атина, когато десетки колеги идваха да ни поздравяват и да ни разпитват за него. Сега броят на тези, които дойдоха от ново да питат за Желев, бе тройно по-голям. У някои почувствахме злорадство. Не ни заболя от него, а от правдивия упрек на приятели, че един шампион, още повече носител на „Златният шпайк“, трябва да пази престижа си! Има за какво да се замислят и Желев, и неговият треньор Попов, а и не само те...

Впрочем не само Желев е виновен

Това е Веетайнен — „подобреното“ на Пааво Нурми: със златни медали на 10 000 м.

Най-бързият в Европа — Валерн

ник за нашия неуспех. С изключение на Веселина Амзина, която единствена надмина себе си, и отчасти на Георги Тихов и Иванка Христова, всички останали се представиха слабо. А това е недопустимо за състезания от най-висок ранг. Но ако викинем по-дълбоко в причините за нашето отстъпление (в сравнение с първенствата в Будапеща и Атина), ще видим, че предварително разчитаме само на 2-3 единици. А когато те не съумеят да изияват себе си, се получава катастрофа! И в други отбори имаше провали на силни единици. Но те разчитаха не на един-двама, а на по-широк кръг състезатели, които компенсиряха неудачите.

Още по-жалко е, че условията и грижите за първия олимпийски спорт у нас са много по-добри, отколкото в редица други страни, а все още не успяваме да затвърдим крайните успехи на европейски форум! Нужни са по-реалистични и трезви изводи, особено що се отнася до работата на треньорите — ръководещото звено за постигане на високи и трайни постижения!

ГОЛЕМИЯТ БЛАГОРОДЕН ДВУБОЙ

започна още от първия ден, за да завърши в последния между силите състави на ГДР и СССР. В сянката останаха дори другите четирите бора от „голямата европейска шесторка“. Едва в последните два дни се съживи най-многолюдната група на шампионата — тази на страната, до макин на XX олимпийски игри. Но ръководителите на ГФР не са доволни от третото място, както и французите, поляците и особено англичаните, които спечелиха само 1 шампионска титла срещу 6 в Атина...

За трети пореден път атлетите и атлетките на ГДР извоюват неофициалната, но най-значима отборна победа! Те дори надминаха постигнатото в Будапеща и Атина. Общо социалистическите страни триумфираха отново, като спечелиха около две трети от медалите и шампионските титли... но без принос от наша страна.

НАПРЕДЪК С БЪРЗИ ТЕМПОВЕ

— това е главният извод от X шампионат в Хелзинки. Подобрените три

световни и още два европейски да, достигнатите 27 нови първо европейските първенства, и неблагоприятни атмосферни условия са неопровержимо доказателство за неспирния възход на лекоатлетическия спорт. Който не се съотъпява със съвременните бързи темпове бурно развита, ще търпи разочарования. На хоризонта имаме, а след три години XI европейско първенство в Рим. Некаят, но поучителен урок в Хелзинки послужи като стимул за реванш и възрождение!

МЕДАЛИ

Страни	Зл.	С
1. ГДР	12	
2. СССР	9	
3. ГФР	5	
4. Чехословакия	2	
5. Франция	2	
6. Финландия	2	
7. Великобритания	1	
8. Полша	1	
9. Италия	1	
10. Австрия	1	
Белгия	1	
Югославия	1	
13. Румъния	—	
14. Швеция	—	
15. Унгария	—	
16. Швейцария	—	
17. Гърция	—	

Забележка: На скок височини са връчени два сребърни медала.

ЕВРОПЕЙСКИ ШАМПИОНАТИ

МЪЖЕ

- 100 м В. Борзов (СССР) 10.3*
- 200 м В. Борзов (СССР) 20.3*
- 400 м Д. Дженкинс (ВФР) 45.5*
- 800 м Е. Аржанов (СССР) 1.45.6*
- 1500 м Арзе (ИГ) 3.38.4*
- 5000 м Ю. Веетайнен (Фин) 13.32.6*
- 10 000 м Ю. Веетайнен (Фин) 27.52.8*
- 110 м пр. Ф. Зибек (ГДР) 14.00
- 400 м пр. Ж. К. Налс (Фр) 49.2*
- 3000 м пр. Ж. П. Вилан (Фр) 8.25.2
- маратон К. Лисмон (Бел) 2.13.09.0*
- 20 км сп. х. Н. Смага (СССР) 1.27.20.3
- 50 км сп. х. В. Солдатенко (СССР) 1.27.20.3
- 4x100 м Чехословакия 39.3
- 4x400 м ГФР 3.02.9
- ск. вис. К. Шапка (СССР) 220
- ов. ск. В. Нордвиг (ГДР) 535*
- ск. дъл. М. Клаус (ГДР) 792
- тр. ск. И. Дремел (ГДР) 17.16
- голе Х. Бризеник (ГДР) 21.08**
- диск Л. Данек (Чех) 63.90*
- чух У. Баер (ГФР) 72.36
- копие Я. Лусис (СССР) 90.68
- десетобой И. Кирст (ГДР) 8196*

ЖЕНИ

- 100 м Р. Шехер (ГДР) 11.4*
- 200 м Р. Шехер (ГДР) 22.7*
- 400 м Х. Зайдлер (ГДР) 52.1
- 800 м В. Николч 2.00.00*
- 1500 м К. Бурнелайт (ГДР) 4.09.8***
- 100 м пр. К. Балцер (ГДР) 12.9*
- 4x100 м (ГФР) 43.3**
- 4x400 м (ГДР) 3.29.3***
- ск. вис. И. Гузенбауер (Ав) 157*
- ск. дъл. К. Михлер (ГФР) 678*
- голе Н. Чинова (СССР) 20.18
- диск Ф. Мелник (СССР) 64.22***
- копие Д. Яворска (Полша) 61.00*
- петобой Х. Розендал (ГФР) 52.85*
- Забележка: * — рекорд на европейски първенства

Карин Балцер — отново със злато в богатата ѝ колекция.

Мелник — следващата цел е 65 метра.

Рекордьорът на европейските титли Янис Лусис: четири първенства — четири победи.

МАЙСЕР-ШЕХЕР: „БЯГАНЕТО МИ ДОСТАВА УДОВОЛ“

РАЗГОВОР С ПЪРВИТЕ ШАМПИОНИ

НОСИТЕЛКАТА НА «ЗЛАТНИЯТ ШПАЙК»

Рене Маисер-Шехер често патяваха. Тя бе победена на 100 м в турнира за Купата на Европа от олимпийската шампионка на петиона Бекер-Миклер. Но световната рекордьорка бе победена на 12 май 1950 година, студентка в история на физкултурата в Пена, където победата венчаха съпруг — ний. Шехер, бивш шампион, гледаше на това поражение само на един епизод...
Сигурно си спомняте, че първият Ви междинен старт бе в София?
Това бе само преди две години. От България имам само хубави спомени. Съжалявам, че не мога да се наслаждавам на „Златните спайки“.
Нищо не ви пречи...

— Трениорите предпочитат планините пред морските бани.
— Големият спорт изисква жертви.
— Бягането ми доставя удоволствие!
— А когато губите?
— Нали има ренши. Ако загубя на 100 м, очаквам с по-голямо нетърпение старта на 200 м.
— Кой от двата спринта предпочитате?
— Еднакво и двата, но най-много обичам шпайките бяганя. У нас бягаме 4x200. Много е интересно.
— Не мислите ли вече за 400 м?
— Поне до Мюнхен — не. После ще видим. Може да прекъсна. У нас има много атлетки...

ВЕЕТАЙНЕН — подобро издание на Нурми

Естествено е финландците да свързват винаги хубаво с името на Пааво Нурми. Но не само те оприличават новия европейски шампион Юха Веетайнен със знаменития бегач, за когото казваха в годините на неговия триумф, че „победи времето“. Веетайнен възкреси славата на финландската школа, която даде на света букет от звезди в бяганята на дълги разстояния като Колемайнен, К. Ритала, Йо-Холо, Мекки, Салминен, Хейно и много други. Четвърт век изтече от последната голяма победа на Хейно на третото европейско първенство в Осло. Оттогава досега финландците живеяха само със спомени и... с надежда. Осъществява ли Веетайнен!
Типичен финландец, макар и нисък, беззъби като рус, скулист, със светлосини очи, той живее в най-северния край на страната си. Преподавател в първоначално училище в Оуту, той е преминал продължителен стаж в атлетиката още от юношески години. 30-годишният мъж, вече с леко плешива глава, е заминал да се състезава като спринтьор (100 м — 10,9, 200 м — 22,0) и сигурно ще завърши като маратонец. Нали маратонецът Пентти Карвонен е негов консултант! Подчертавам консултант, тъй като Веетайнен тренира фактически сам. Впрочем ето краткото интервю с героя от първия ден на шампионата:

— Вярвахте ли в победата?
— Страх ме беше само от Хаазе.
— А от Белфорд?
— Температурите поставят само рекорди.
— Не искате ли да станете световен рекордьор?
— Всеки рекорд рано или късно се загубва. Медалите остават вечна собственост!
— Ако не е тайна, как ще се готвите за Мюнхен?
— Както досега. През лятото — у дома, а през зимата — в Бразилия или в някоя друга топла страна. Не обичам да бягам облечен, а през зимата у нас е студено.
— Ски-бяганята не Ви ли помагат в подготовката?
— Ските са за скиорите, атлетите бягат със собствените си крака.
— Не смятате ли, че е трудно да се бяга едновременно 10 000 и 5000 м?
— Всички знаменити мои съотечественици са бягали двете и по-различни разстояния. Аз ще ги следвам колкото мога.
— Освен спорта какво Ви вълнува?
— Всичко посвещавам на него. През свободното време изучавам чуждестранни езици.
— А семейството?
— Сам съм. Ще се женя след Мюнхен...

ЧИЖОВА НЕ СТРАДА ОТ КОМПЛЕКСИ

И този път двубоят Чижова — Гумел завърши, както в Будапеща и в Атина. В третия европейски шампионат се запази статуквото. Титлата спечели Чижова, а Гумел и Ланге останаха неини асистенти, като си размениха местата. 26-годишната студентка от Ленинград бе този път особено щастлива, че за трети път стана европейска шампионка.
— Мнозина смятаха, че ще се повтори Мексико?
— Аз и моя треньор Алексеев бяхме на друго мнение.
— Защо не участвахте на спартакиадата на народите на СССР?
— Лекувах ръката си.
— Сега добре ли се чувствувате?
— По-добре. Един от нервите на пръстите ми дясната ми ръка бе атрофиран. Алексеев извърши второ чудо с мен след Мексико.
— Какво?
— Тъй като не мога да ползвам както преди силата на пръстите си, той промени стила на тласкане, като силата почти изцяло пада в дланта. Ето че чудеса могат да се извършват.
— Не смятате ли, че на състезанията имаше голямо психическо напрежение?
— Аз не страдам от комплекси. Готвя се за следното състезание и се старая да забравя всичко, самообстановя. Ужасяван прегледа

ника и не се страхувам от него! С такава мисъл и чувство излизам на терена.
— Не смятате ли, че световният Ви рекорд от Атина е вече доста остарял?
— Когато Тамара Прес надхвърли 18-те метра, всички считаха постижението й за фантастично, а сега два метра повече не Ви изпада ли?
— Може би това ще сторите в Мюнхен! На този въпрос да оставим да отговорят бъдещата олимпийска шампионка.

«НАСИОНАЛ» (Уругвай) с купата «ЛИБЕРТАДОРЕС»

Уругвайският първенец за последните два сезона „НАСИОНАЛ“ (Монтевидео) е новият южноамерикански клубен шампион за 1971 год.
Предимството на „Насионал“ пролича още в първенството на Уругвай. Отборът беше винаги начело в листата на класиранията и побеждаваше всички свои противници. В същото време „Естудиантес“ се издига тежко в първа дивизия от Аржентина и печелеше трудно всяка точка. Освен това „Естудиантес“ имаше сравнително по-лека задача в борбата за купата. Като неин носител от 1970 год. той отиваше направо на полуфинал. На този полуфинал „Естудиантес“ се класира на първо място, след като победи „Барселона“ (Еквадор) с 1:0 на чужд терен и загуби със същия резултат на своето игрище и победи два пъти „Юнион Еспанола“ (Чили) — 1:0 и 2:1.
„Насионал“ преодоля в предварителния кръг съпротивата на „Пенарол“ (Уругвай) и на „Чако Петролеро“ (Бразилия). На полуфинала той беше в група с „Палмерас“ (Бразилия) и „Университарио (Перу)“, но не загуби нито една среща и получи само един гол в своята врата.
След полуфиналите картата беше следната:
I група
НАСИОНАЛ (Уругвай) 4 3 1 0 9:1 7
ПАЛМЕРАС (Бразилия) 4 2 0 2 6:7 4
УНИВЕРСИТАРИО (Перу) 4 0 1 3 1:8 1

II група
ЕСТУДИАНТЕС (Бразилия) 4 3 0 1 4:2
БАРСЕЛОНА (Еквадор) 4 2 0 2 3:4
ЮНИОН ЕСПАНОЛА (Чили) 4 1 0 3 4:5
Два финални мача между „Насионал“ и „Естудиантес“ не бяха достатъчни за излъчване на новия носител на купата. Първо „Естудиантес“ на свой терен победи 1:0, а след това „Насионал“ в Монтевидео спечели със същия резултат. Това наложи трета допълнителна среща на неутрален терен. В Лима — столицата на Перу — уругвайците извоюваха победата още през първото полувреме с голове на Тогнери (22 мин.) и Артиме (25-а мин.). При 2:0 доде и краят на мача.
„Насионал“ спечели купата на Южна Америка за първи път в 12-годишната история на турнира, но в Уругвай тя е за четвърти:
1960 год Пенарол (Уругвай)
1961 год Пенарол (Уругвай)
1962 год Сантос (Бразилия)
1963 год Сантос (Бразилия)
1964 год Индепенденте (Аржентина)
1965 год Индепенденте (Аржентина)
1966 год Пенарол (Уругвай)
1967 год Расинг (Аржентина)
1968 год Естудиантес (Аржентина)
1969 год Естудиантес (Аржентина)
1970 год Естудиантес (Аржентина)
1971 год Насионал (Уругвай)

Отборът на „НАСИОНАЛ“, разрушил мита за непобедимите от „Естудиантес“. Правни: Мужика, Манга, Масник, Бланко, Анчета, Монтеро, Кастило, Клекнали; Прието, Манiero, Еспараго, Артиме, Моралес.

7 ДНИ СПОРТ

Втори кръг Северна „Б“ РФГ — 21 от 17.30 ч.
Кърначев — Дунав
Локомотив Рс — Волод
Бдин — Севт. слава
Локомотив Мз — Чавдар
Левски — Локомотив ГО
Светкавица — Раковски
Добруджа — Академик
Доростол — А. Кънчев
Лудогорец — Металург

Втори кръг Южна „Б“ РФГ — 21 от 17.30 ч.
Сливей — Перник
Ботев — Пирин
Сл. герой — Миньор
Д. Канев — Марица Пд
Локомотив — Димитровград
Арда — Велбъжд
Горубео — Родопя
Балкан — Марица Пд
Торпедо — Яворин

ЛЕКА АТЛЕТИКА: България — Българска ССР (юноши и девойки) на 21 и 22 в София
България — Турция (юноши) на 21 и 22 в Шумен.

ПЛУВАНЕ: Балкански игри за мъже и жени, включително и подла топка, на 19, 21 в Букурещ.
Републикански турнир „Златна рибка“ на 21, 22 в Пловдив.

БАСКЕТБОЛ: Балкански игри за мъже от 18 до 22 във Вдин.

ВДИГАНЕ ТЕЖЕСТИ: Турнир „Дружба“ от 19, 22 в Сливей.

СПОРТНА ГИМНАСТИКА: Турнир „Дружба“ от 17 до 22 във Варшава.

СПОРТНА СТРЕЛБА: Европейско първенство за мъже, жени, юноши от 19 до 29 в Зул (ГДР).

ГРЕБАНЕ: Регата „Варна“ и първенство на спортните школи за 21, 22 във Варна.

КОЛОЕЗДЕНЕ: Републиканско първенство за юноши от 18 до 23 в Казан, 26.

ФУТБОЛ: Втори кръг „А“ РФГ от 17.30 ч. Първата среща на 21, а останалите на 22.
Левски-Спартак — Берое
В София: 12 7 5 0 33-12
В Ст. Загора: 13 3 7 3 12-12
Локомотив (Сф) — Етър
Не са играли за първенство
Спартак — Локомотив (Пд)
В Плевен: 15 10 5 0 28-10
В Пловдив: 15 1 4 10 5 28
Славия — ЖСК Спартак
В София: 14 11 2 1 39 7
Във Варна: 13 2 4 7 14 25
Дунав — Ботев
В Русе: 6 4 1 1 16 6
Във Варна: 6 1 0 5 1 11
Лъсков — Академик
В Ямбол: 1 1 0 0 1 0
В София: 1 0 1 0 2 2
Черно море — Марек
Във Варна: 13 10 2 1 33 9
В Ст. Димитров: 13 2 7 4 17 16
Черноморен — ЦСКА Севт. зн.
В Бургас: 7 1 2 4 6 11
В София: 7 0 0 7 7 31
Тракия — Чардафон — Орловец
В Пловдив: 1 1 0 0 3 0
В Габрово: 1 0 1 0 2 2
Забележка: Дашните са от общоизпитанията на „А“ РФГ през 1948 г.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Отборно участие!

МИНИ СЛУЧКИ

СИЛАТА НА НАВИКА

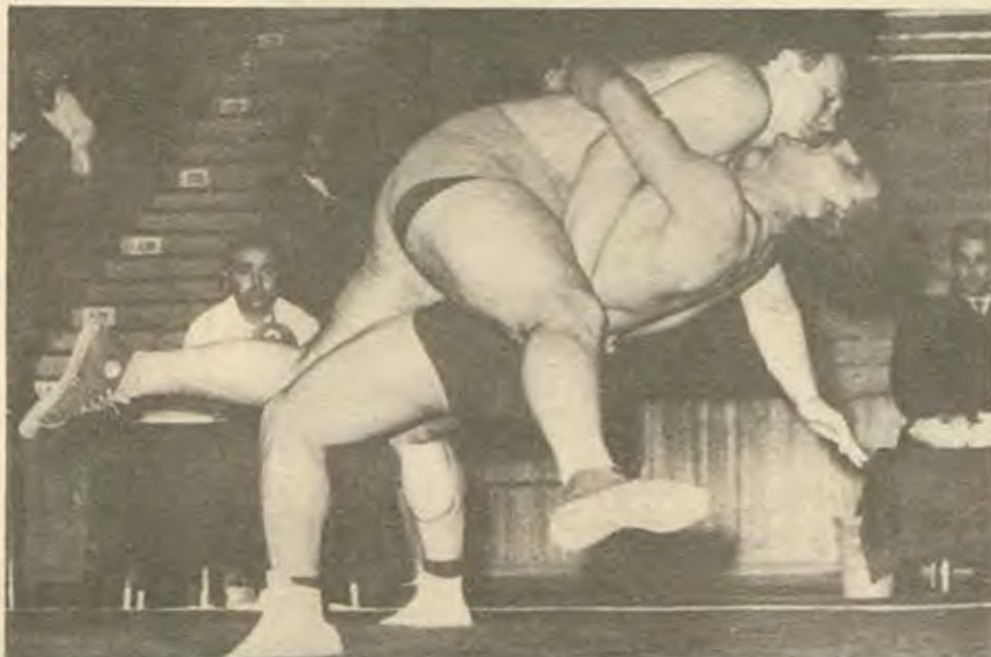
Италианският боксьор Лучиано трябва да се подложи на операция. Той легнал на операционната маса и лекарите поста- вили на лицето му анестезионната маска, като му поръчали да брой на глас до де- сет. Когато стигнал до пет, Лучиано се унесъл. Хирургът за по-голяма сигурност продължил да брой. При девет за голяма изненада на всички, които вярвали, че Лу- чиано е вече „заспал“, боксьорът скочил в заел позиция за борба. В помътеното от упойката съзнание на Лучиано все пак останала една будна искрица — така как- то при тежка поклаун, — че при девет трябва да се изправиш на всяка цена, ако не желаш да загубиш с нокаут.

НАЙ-ГРУБИЯТ

Като най-груб футболист в све- та се смят аргентинецът Лоренси, иг- рад дълго време в Италия. В своята фут- бълна кариера Лоренси е бил изгонван 36 пъти от мачове за първенството на Ита- лия, а в 60 други е получил предупрежде- ние от съдията.

ТРУДЕН СПАРИНГ-ПАРТНЬОР

По време на едно свое посещение в тех- нологическия институт, щат Вирджиния, экс- световният шампион Касиус Клей бил дос- та неприятно изненадан. По време на по- чивка между лекциите студентите го по- молвали да им демонстрира няколко от своите боксьорски трикове. Клей, помолил за спаринг-партньор и такъв се съгласил да стане някой си Чарли Липскомб. Де- монстрацията обаче не се състояла. След първата „размяна на удари“ Липскомб фазкървал устата на Клей. За удосто- веряване на случилото се контузеният шампион дал на своя „спаринг-партньор“ документ, написан с кръвта от устната му, със следния текст: „Покажи това на свои- те внуци. Ти заслужи да бъдеш прочут! Мохамед Али“. Трябва да се добави, че Липскомб е отличен ръгбист, висок 2 мет- ра и тежък 100 кг.

ФОТОЗАГАДКА

От 27 август до 5 септември на ст. „Васил Левски“ в София ще се състои деветото световно първенство по борба — свобо- ден и класически стил. На този шампионат нашите борци ще за- щищават репутацията на България като водеща сила в този спорт. Редакцията на „Старт“ пред- лага на своите читатели да про- верят своите познания в борбата и естествено да станат след то- ва по-компетентни зрители на най-голямата спортна проява за 1971 г. в страната ни.

1. Кой от горните състезатели на снимките е включен в нашия национален отбор?
2. В кой стил и коя категория се състезава?
3. Какви са неговите най-голе- ми успехи?

Отговорите ще поместим в дру- гия брой.

ИЗ ИСТОРИЯТА

НА СПОРТНАТА

ЗАПАЛЯНКОВЩИНА

Много отдавна, още преди възникване- то на футбола и другите колективни иг- ри, в Европа е съществувала спортна за- палянковщина. Тя води своето начало преди осемнадесет века, от центъра на тогавашния цивилизован свят — древния Рим.

За пръв запалякко би следвало да ечи- таме римския владетел Калигула, живял през I век на нашата ера. Както е из- вестно, той е провъзгласил своя любим кон Инцитатус за консул, т. е. за второ по важност лице в римската империя! За жребца се грижил цял щаб елуги, а пре- ди състезания отряд въоръжена стража правел кордон около конюшната, за да може любимецът на владетеля да почи- ва при абсолютна тишина. Всеки, който нарушавал спокойствието на Инцитатус, бил наказван сурово.

В края на третия век голяма популяр- ност в Рим придобиват състезанията с двуколки. Запазени са сведенията, според които през 401 година от н. е. известния римски политик Квинтус Аврелий ор- ганизира състезания с двуколки, които следва да бъдат наречени международни. В тях са участвували коне в коняшки ро- би, доведени от Иевания, Арабския по- луостров и Северна Европа. Спортните

симпатии и страсти се разпалили до та- ква степен, че както пише историкът, „дни наред целият Рим говореше за то- ва състезание, а пред къщите на собст- венците на коне непрекъснато се тъп- пяха хора“.

С голяма слава се ползували ездачите- победители. Те били носени на ръце до дома им от техните почитатели. Мнози- на от тях са увековечени със статуи. Най-изтъкнатият коняш от онова време бил Диоклес, който за шест години взел участие в 1462 гонки и е получил награ- да на стойност над 36 милиона сестерции. В тази баснословна за времето цифра не- влизат тъй наречените „тайни суми“, по- лучени от „черните каси“ като отплата за това, че е позволил на ездач от „про- тивниковата страна“ да го победи. Чес- то се случвало враждуващите ездачи и фанатици запалянковци да контузват съ- стезатели и коне на другата страна. С други думи, някои явления, които днес наричаме „нездрави прояви сред спор- тистите и запалянковците“, имат своя предстория.

По-късно, когато християнската рели- гия започва своето настъпление в Рим и видните личности се покръстват, любите- лите на спорта била подложени на остри атаки. Новата религия призовавала към четене на Библията, а не към шумни ка- дения по стадиони и арени. Но племе- то на запалянковците е изобретателно от край време. Скоро бид намерен интат и Библията, че „свети Илия пренука по- небето с огнена колесница“. От това следвало, че да се управлява спортна двуколка не е грях, а още по-малко мо- же да бъде грешно да се обича спор- тът...

Алекси АНДРЕЕВ

(По материали на чуждия печат)

ВАРИАНТИ

ФЕЯЛЕТОН

Година наред градчето Н. се разгървяше от междуособици. Всички граждани от мъжки пол- бяха разделени на два неприятел- ски лагера с ярко изразени враж- дебни отношения. Едните твър- дяха, че футболът е мъжка иг- ра, а не балет. Другите се съг- ласваха, че не е балет, но настоя- ваха, че все пак е игра, а не бит- ка между гладиатори.

Най-после футболната съдий- ска колегия се видя принудена да излезе със съответно станови- ще. След дълги дебати и тук не се постигна единство. Но въпросът бе поставен научно. Разра- ботиха се два варианта.

ВАРИАНТ „А“. В играта „Фут- бол“ е допустимо противникът да бъде доближен до половин- метър разстояние, разрешено е да му се говори, но само на „Вие“, а в особени случаи, при докосване, да последва обезател- но извинение с ръкостигане.

ВАРИАНТ „Б“. Дубоите мо- гат да се водят остро и мъжест- венно. За определена зреницата между твърда и груба игра се съби по последствията. В рамките на мъжествената игра против- никът може да бъде ритан, ца- пан, тупан, но всичко това трябва да става не умишлено и по- следствията да не надвишават кръвотечение, навехнат крак или счуване на ребра — до три. Стъпне ли се до 4 и повече ре- бра, счуване на крак, пукаване на глава, носилки и болници, де- янието се таксува като грубост.

Въпреки този прекрасен анализ колегията не вземаше решение кой от двата варианта трябва да стане официален. Въпросът бе от- несен до висшестоящата футбол- на съдийска колегия, откъдето не след дълго пристигна следни- ят отговор:

„Въпросът е интересен и наоре- менен. Дискутираме. Ще се от- недем по-горе за разяснение. Предлагаме ви да свирите според обстоятелствата. Експерименти- райте! Вариант „А“ е така наре- ченият „вариант за гостите“, а „Б“ — за домакините. Но ако разполагате с млади съдии, без семейства, може да се опита и обратното. Интересен за нас е крайният резултат — дали отбо- рите, които прилагат вариант „А“, догодина ще играят в гру- па „Б“. Держайте Точка“.

САПС

Решение

на кръстословицата

от брой 10

ВОДОРРАВНО: 2. Фар. 5. Па- рад. 7. Жул (Рим). 8. Гол. 9. Мит. 11. Чек. 13. Дан (Ласло). 14. Спартак. 15. Ви. 16. Сок. 18. Ани (Бакалова). 19. Момин (То- бия). 21. ВПФ. 23. Вар. 24. Кил. 25. АЕК. 27. Бис. 30. Код. 32. Пе- шев (Стойчко). 34. Пат. 36. Сет. 38. Тал (Михаил). 39. Маратон. 40. Нос. 41. Тод. 42. Сан. 43. Тен. 44. Лов. 45. Кучев (Младен). 47. Сак.

ОТВЕЩНО: 1. Цар. 2. Фал. 3. Рампа. 4. Чук. 5. Попов (Георги). 6. Дана. 7. Жекво (Петър). 8. Гас. 10. Тръ. 11. Чам. 12. Фин. 15. Вир. 17. Кик. 20. Марек. 22. Ф. паш. 26. Кос. 27. Бел. 28. Семов (Минчо). 29. Батак. 31. Денев (Денчо). 32. Пал. 33. Вал. 34. Гас. 35. Тонус. 37. Тон. 41. Тон. 43. Тек. 46. Чар.

СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО ПО БОРБА

Българските пощенски марки със спорт- на тематика имат висока филателна стой- ност и са търсени от колекционерите в цял свят. Едни от най-интересните от тях са тези, посветени на борбата. Първата марка с такъв сюжет е издадена през 1956 г. След това през 1958, 1960, 1963, 1964 и 1966 г. ...

На предстоящото световно първенство по борба е посветена извънредна пореди- ца от две пощенски марки — 2 и 13 сто- тинки. Те са с размери 38,5 на 28 мм! Марките са цветни и са отпечатани на дълбок меден печат в тираж 160 000 пъл- ни поредици. Художници са Цветана Го- ристанова и Владимир Корнев.

Ще бъдат пуснати в обращение в пър-вия ден на световното първенство — при тържественото откриване на гише при стадион „Васил Левски“. По време на състезанията филателното гише ще об- работва пощенските марки със специ- ален печат.

Лекарят не забравяше

Разказ от Лев ФИЛАТОВ

Илюстрация: Иван КОЖУХАРОВ

стигна нещо, той се втурваше право напред като малък носорог. Идваха и ги огледаха играчи и треньори, а Марк Борисович оставаше и дори разпиряха, че носи щастие из отбора.

— Кого изгони? — отсечено каза Марк Борисович, като изпъчи пълните си гърди и едва се съдържаше. Лицето му като барометър показваше страдание и възмущение.

Известно беше, че лекарят е майстор на конските евангелия, но странно — те не дразнеха и не ядосаха никого, сигурно защото в тях нямаше примес на самолюбие, на желание да изтъкне себе си. Имаше само чисто сърдечно и настойчиво желание да насочи човека по правия път. А кой не обича да изпитва върху себе си такова, от нищо непомиречно, хубаво отношение? Дори ако ти се карат. Ако някой играч забелязваше, че лекарят дълго време го оставя без внимание, започваше да се тревожи и да ревнува другите. Рачик бе успял да опита вкуса на докторовите наставления, знаеше цената им, но сега не беше способен да слуша и да вярва никому. Той и сам не знаеше добре доколко е прав и не искаше да допусне, че някой друг може да знае това.

— От ръководството ли е? — небрежно и язвително попита Рачик.

— Я гледай на какво си се научил!... Знаеши, освен ръководството други хора няма? Та това е Петро Козланюк!

— Не го знам. Защо го пускат в съблекалнята? — упорито възрази Рачик.

— Представи си, не е никакъв началник. Шлосер от завода за комбайни. И наш играч. Разбираш ли? Преди осем години Петро вкара гол в Тбилизи и влязохме в „А“ група.

— Осем години? Как мога да знам? Извинете, трябва да си оставя торбата.

— Чакай, Антоняя. Да не мислиш, че заради красивите голове всичко ти е простино? Няма да ти позволим! И други сме поставили на място...

Марк Борисович се дръпна натам, където стоеше кифарчето му, и се престорил, че разглежда спринцовката. Всички виждаха как по

бузите му избиха гневни червени петна.

Лекарят се бе развълнувал не на шега. Как може толкова бързо да се забравя? Е, да да пуснем, че Антоняя е на деветнадесет и за него онова, което е било преди осем години, е стара история. Но все пак хората нямат право да живеят така. Дължини са да знаят и помнят. Петро Козланюк! Та той е съдбата на отбора. Не беше надарен с талант. Тромав, неповратлив, изобищо недоделан играч. На времето толкова много го осивкваха от трибуните, че сигурно и сега нощем ушите му бучат. И по-рано, когато играеха в „Б“ група, Козланюк не влизаше в основния състав. Пускаха го, когато някой се разболеше. А той обичаше играта, имаше железни нерви, беше готов да се бори докрай. Знаеше само едно — да пробива към противниковата врата. Леко пригърбени, кривоокрак, но устойчив — не можеш го събори на замаята, не можеш му отне топката...

През оная паметна година получиха право да играят в квалификационната група. Последен мач. Достатъчен им бе равен резултат, а на противника — победа. Футболът не е шахмат, в него не може да се играе за реми, ако започнеш да мислиш за мирен изход, очаква те беда. Играта беше към края си, а противникът водеше с един гол. Нямаше никаква надежда. И изведнъж неизвестно защо треньорът прати на терена Козланюк. Лекарят помнеше, че дори бе затворил очите, нямаше сили да гледа тая агония. Какво можеше Петро? Само окончателно да развали играта. Отначало така и беше. А после му подалоха в коридор на около тридесет метра от вратата и той, без да погледне, без да помисли, стреля с всичка сила. Както изглежда, топката бе легнала много добре на крака му, защото ударът бе първокласен. Капо насян. Топката влетя в далечния горен ъгъл.

У дома на площада при гарата ги посрещна цял митинг — имаше оркестър, реч от трибуна. Бяха измислили сериозна формулировка — събитие в културния живот на града. А може така и да беше, големият футбол не е празна работа. Носеха Петро на ръце.

повикаха други. Разбира се, Козланюк попадна. Но за него пак нямаше място в новия състав, винаги беше резерва. В края на сезона сам помолите: „Пуснете ме в нашия заводски отбор — да поиграя още малко земя.“ От приличие треньорът тъжно разпери ръце, но тайничко въздъхна с облекчение. Смяташе, че дори името на Петро не е походящо за „А“ група.

През първите години даваха на Козланюк пропуск за стадиона. После въведоха ограничения и го зачеркнаха от списъците. Той не се разсърди, не повдигна въпрос. Но пропускаше нито един мач.

Ето кого бе изгонило това хлапе от съблекалнята. От същата, където няколко години той човек бе обуваел футболните обувки, бе тръгал с бутоните по мозайката...

Антоняя е при тях само от три месеца. Какво е известно за него? Десният глезен го боли от време на време, белодробната му амфибност трябва да се увеличи, долният кътник има нужда от плomba... Какво друго? Конструкцията му не е лоша за нападател. Дриблира добре, повратлив е, има пътен удар. Какво друго?

Лекарят си спомни как днес го бе настинал в тунела и го бе целунал по горещата потна буза. И сега окончателно реши, че трябва да свикат събрание, за да поставят Антоняя на място, да научат и него, и останалите млади момчета на уважение към ветераните. Тъкмо така и ще започне: че го е целунал за победата, но вече съжалява...

Лекарят беше възбуден, но помнеше до последната дума всичко, което бе казал на Антоняя и което мислеше, докато затваряше кифарчето си, сякаш проверяваше още веднъж своята правота. Нека някой опита да освободи доводите му! И логиката на думите, които им се бяха изтръгнали от устата му, и чувствата, които ги бяха породили — всичко! — ще строино и здраво споено, без пукнатини и празноти, като зърната в твърд царевицковачан. Не, той е въоръжен, не можеш го извести току-така, ще се пребори. В края на краищата те имат нужда от това, животът е претъх.

— Готов ли си, Антоняя? — попита треньорът. — Тръгваме.

Футболистите уморено запрестъпваха към изхода. Лекарят разблъска всички и излезе най-отпред: беше разстроен и имаше нужда от някакво движение.

Край автобуса чакаше, изгаряща от любопитство, ококорена тълпа. Лекарят веднага зърна ризата на Козланюк и тръгна към легло.

— Петро, приятелю... Как са децата? Как е Мария? — Лекарят имаше добра памет. — Защо не се обаждаш? Преди мача с „Локомотив“ завърти един телефон, ще ти оставя пропуск. Нали сме си свои...

Петро виждаше извиняващото се лице на лекаря и му беше неловко. А и не е време за приказки: искаше още веднъж да огледа момчетата, такива дни не се случват често.

— Благодаря, Марк Борисович, ще се обада.

Лекарят сложи късия си крак върху стъпалото и с усилие се улови за дръжката. Вървящият след него футболист закачлив и внимателно го побутна в гърба.

Като минаваше край Козланюк, стоперът един от най-старите в отбора, забави крачици:

— Знаеш ли, Петро, заради тебе докторът натри нося на Антоняя.

Козланюк огорчен и объркан погледна сле него.

Ето че и Антоняя се появи на вратата. Лекичък, пъргав, къдрокос, той небрежно бметнал на гърба си червената торба. Тълпата се размърда — всички искаха по-добре да видят героя на мача.

Рачик вървеше, сякаш наоколо нямаше никого. Така трябва. И изведнъж видя он със спортната риза. Лицето му трепна, очите се разшириха от уплаха. Без сам да разбере защо, направи крачка напред и малко встрани — не знаеше какво ще стане по-нататък, но знаеше, че нещо трябва да стане. А она с ризата се усмихна. И не никак красиво, кисело, а открито и честно. И съвсем не чакано намигна. Рачик веднага повярва, че така трябва, и в отговор сам се усмихна намигна. Леко, без да си помага с ръцете скочи на горното стъпало. В автобуса м се стори много по-хубаво и уютно, отколкото в съблекалнята. Нарочно седна по-близо до лекаря и чакаше да се обърне, за да му се усмихне и да намигне. Като оня, със спортната риза.

Някой побутна Козланюк с лакът и поочи Антоняя в гръб:

— Какво ще кажеш за него?

Петро не отвърна веднага — знаеше, че отговорът му ще се разнесе из целия град.

— Играч! — каза той и дълбоко въздъхна.

В света на футболистите няма по-голям похвала от тая дума, изречена напелвно, метателно и умислено, с вложено в нея дълбоко значение.

Автобусът потегли и тълпата се пръсна. Петро запаля цигара и се озърна наоколо: никога не можеше да си тръгне току-така от стадиона. Но трябва да върви.

Той крачеше и си спомняше мача. Лесно е да се каже — спечелил си срещу шампионите. По негово време за това не можеше да мечтаят. Хитро насочи: Антоняя тая тока, фалшира я. От такава красота, колкото да си живял и патил, пак ще ти се зави свят. Нека казват, че всеки гол се дели в всички поравно. Но все пак, който го е вкарал, дълго не може да дойде на себе си, и мар и с нищо да не се издава. Разбира се докторът е справедлив човек. Но сам не играл, някои неща не са му ясни...

Петро изведнъж си спомни, че жена му поръчала да купи извара — ще прави баннички. Забърза и мина на отсрещния тротоар, където беше млекарницата.

екран

1

2

3

1 Националният ни отбор по художествена гимнастика се готви за световното първенство в Куба. В шесторката за ансамбловото съчетание трябва да има пълен синхрон!

2 Тамара Лазаквич стана шампионка сред гимнастичките в V спартакиада на народите на СССР.

3 Този сезон италианската плувкиня Новела Калигарис достигна отлична форма още миналия месец и за кратко време подобри общо 4 европейски рекорда в дисциплините 400 и 800 м свободен стил [най-високите ѝ резултати бяха съответно 4.31,9 и 9.20,9].

4 Големите горещини накараха левониците в италианския морски курорт Милано Маритима да търсят спасение по твърде оригинални начини. Ето едно тяхно изобретение: текис на маса, който се играе във водата...

5 Футболистите на „Дожа Уйпеш“, шампиони на Унгария за 1971 г. [от ляво на дясно]: Сентимхай, Капоста, Хорват, Шоймоши, Дунай II, Фазекаш, Дунай III, Тот, старши треньорът Лайош Бароти, Ношко, Юхас, Келнер, Гьорьоч, Наги, Бене, Банкути, Замбо, Борбай.

6 В Токио бяха организирани състезания по различни спортове, които послужиха като подбор за проектираните общонационални състезания между спортисти с... някакъв физически недостатък. Виждате финал на една серия по плуване, в която участвуват слепи плувци. Във всеки коридор специален човек пресреща спортиста, за да му покаже къде е краят на състезателното разстояние.

4

5

6